www.khmusiikki.fi

Trioli

Keski-Helsingin musiikkiopiston lehti 2021

Lähellä ja etäällä

Löytääksesi soittimen, joka on yhtä ainutlaatuinen kuin sinä...

How Violins auttaa sinua löytämään itsellesi täydellisen parin
soittimen, jota tulet rakastamaan vuosikausia.

Koska jokainen muusikko ansaitsee laatusoittimen, tarjoamme yhteistyökumppanimme Vuokrasoittimen kautta mahdollisuuden kokeilla soitinta edullisesti ja riskittömästi. Jos päätät ostaa vastaavan soittimen How Violinsista, saat jopa kuuden kuukauden vuokrasummaa vastaavan alennuksen soittimen ostohinnasta.

HOW VIOLINS

www.howviolins.fi

Mechelininkatu 28B
Helsinki
0504654844

VS

www.vuokrasoitin.fi

Tässä Triolissa

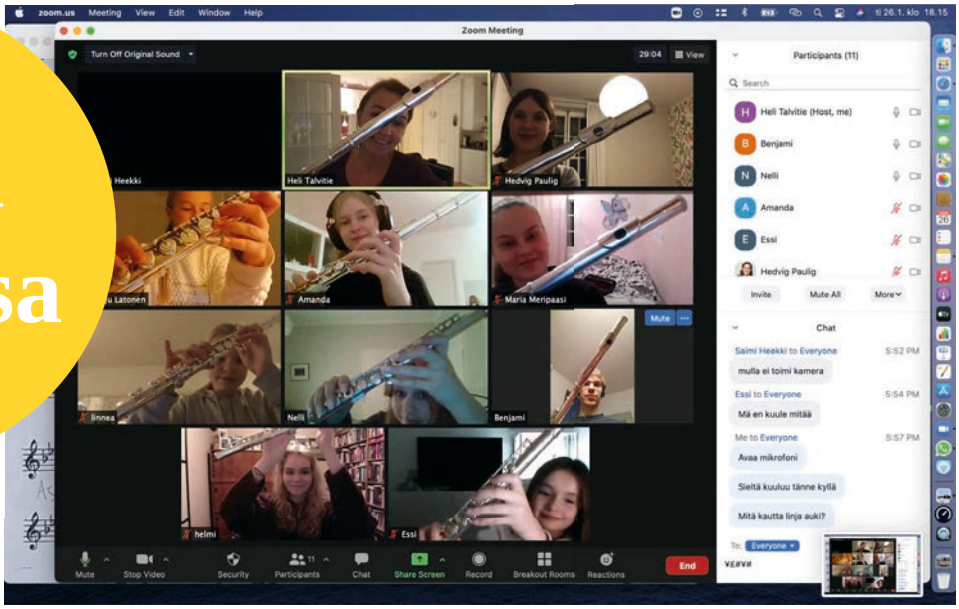

KESKI-HELSINGIN MUSIIKKIOPISTO

Trioli-lehti 2021
35. vsk

Julkaisija
Keski-Helsingin musiikkiopiston kannatusyhdistys ry.

Päätoimittaja
Petri Aarnio

Toimitussihteeri
Terhi Varonen

Toimituskunta
Petri Aarnio
Terhi Varonen
Lea Einiö

Taitto
Terhi Varonen

Kannen kuva
Terhi Varonen
Kuvassa Sari Norja

Toimitus
Keski-Helsingin musiikkiopisto
Helsinginkatu 3–5
00500 Helsinki
p. 050 3728 441

Painopaikka
Forssa Print

ISSN 0786–2598

Lämmin kiitos kaikille ilmoittajille ja lehden tekoon osallistuneille!

Palauttetta lehdestä:
info@khmusiikki.fi

Helsinki

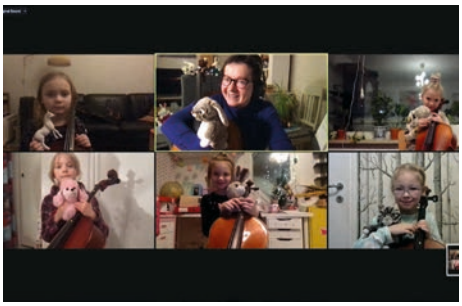

Pääkirjoitus.....5

Ystävyys, läheisyys.....7

Museohiiren sävelseikkailut.....8

Oboistin opin polut.....10

Mukaan!.....12

Laulutunteja Dar es Salaam – Helsinki.....14

Kulttuurijohtajan lempiaihe.....16

Muskaria koronan aikaan.....18

Yhdessä vaikka erikseen.....19

Keski-Helsingin digiloikka.....21

Taideoppilaitosten aikahorisontit.....22

Läheisyys ja etäisyys..... 24

Rytmihyrrä.....25

Ensi lukuvuonna.....27

Pulmakulma.....28

Oppilaaksi musiikkiopistoon.....29

Kesämusisointia Päivölässä..... 30

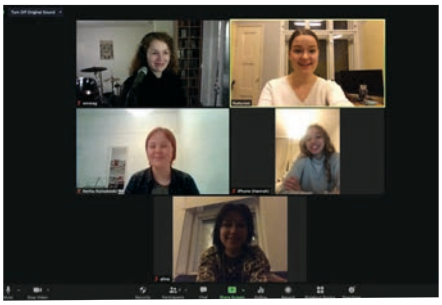

Mielenrauhaa kaikille.

MacPeople on maan kokeneimpia Apple- ja Adobe-asiantuntijoita. Applen Premium -kumppanina meillä on paras varasto, nopein saatavuus sekä kilpailukykyinen hinta. Palvelemme ilolla kaikkia kuluttajista ja yhden hengen toiminimistä suuryrityksiin MacPeoplessa ja 1Store-myymälöissämme. Myymälämme ovat erinomaisia paikkoja tutustua lähemmin moniin Apple-tuotteisiin ja lisätarvikkeisiin. Tiesithän että opiskelijat saavat myös alennuksen ympäri vuoden. Kaikki järjestyy.

MacPeople 1store

www.macpeople.fi
www.1store.fi

Fredrikinkatu 48 A, 10 krs.
00100 Helsinki
☎ 010 230 7300

Lähellä ja etäällä

Etäälle eristettyinä: Viimeisen vuoden aikana meiltä on riistetty mahdollisuus olla luontevasti lähekkäin. Ulkoisten olosuhteiden jatkuviin muutoksiin on ollut pakko sopeutua. Ne heijastuvat yhteiskuntaan, yhteisöön ja yksilöön. Etäisyyden arkistuminen on antanut todisteita siitä, kuinka tärkeää läheisyys on.

Jaksamaan jakamalla: Mahdollisuudet kokea läheisyyttä kasvavat, kun Helsingin kulttuurivisio yhdistää meitä kaupunkilaisina. Johtosävelet taideoppilaitosten johtamiskoulutus antoi osallistujille läheistä vertaistukea ja se mahdollisti tilannearvion pandemian ensimmäisen aallon hyökyessä ylitsemme. Mukapäivät, Suomen suurin musiikkikasvatustapahtuma, yhdistää musiikkikasvatuksen- ja koulutuksen ammattilaisia ensi syksynä.

Yhteydessä: Museohiiren musiikkiseikkailu yhdisti pieniä lapsia Lastentarhamuseon, Metropolian opiskelijoiden ja musiikkiopistolaisten yhteistyönä syntyneissä esityksissä. Rytmihyrrä lähentää musiikkiin niitäkin, joille se ei ole ollut aiemmin olemassa oleva vaihtoehto. Etäältä, välimatkojenkin päästä, voi kokea läheisyyttä. Laulaja toisella mantereella on nettiyhteyden varassa.

Teknisillä tilpehööreillä: Vuorovaikutuksen välineet ovat monet. Ajatellaan, että fyysinen välimatka ei ole ongelma, kun sähköinen alusta on katettu. Sen ehdoilla kuitenkin mennään. Portti on ahdas, koska se jättää monet aistihavainnot pois: hajut, maut, tuntemukset, tilan tunnun ja akustiikan. Parhaimmillaan netin läpi puristuu pienen pieni, mutta juuri tällä hetkellä tärkeä kokemus.

Tunteiden tantereella: Vanhemmat yrittävät selviytyä lukujärjestysten ja paikkojen vaihtuvassa sirkuksessa ja ovat iloisia, kun pääsevät yhteyteen oikeassa paikassa tai välineessä. Opettajan tunteiden myllerryksen kuvaus jatkuvista opetusolosuhteiden muutoksista kuvaa muutosten kasvavia haasteita ja ihanteeseen pyrkimisen ristiriitaa.

Kokemuksien kaukalosta: Opettajan on hyvä koetun rikkaan elämänsä kokemuksella kulkea oppilaan vierellä. Omasta kokemuksesta kertoo myös esiintyvä taiteilija, kun hän kirjoittaa yhteisöön kuulumisesta ja läheisyyden tunteesta.

Petri Aarnio, rehtori

Elämys, oivallus, ilo!

Keski-Helsingin musiikkiopisto on lasten ja nuorten musiikkiyhteisö, jossa noin 300 kouluikäistä soitinoppilasta tapaavat viikottain 30 opettajaansa ja yli 250 musiikkileikkikoululaista kokoontuvat 0 – 8 -vuotiaiden perhe- ja musiikkileikkiryhmiin.

Yksilö- ja ryhmäopetuksessa yhdistyvät tavoitteellinen, lempeän määrätietoinen musiikin opiskelu ja luova ilmaisu.

Päämääränä on oppilaan hyvä musiikkisuhde – mahdollisuus hankkia elämälle eväitä taiteellisen, taidollisen ja emotionaalisen kasvun kautta.

Yhteismusisointi on pienestä pitäen tärkeä osa opetusta. Erilaisten yhtyeiden ja orkestereiden ohjelmisto vaihtelee barokista aikamme musiikkiin sekä kansan- ja maailmanmusiikista muuhun rytmimusiikkiin.

Opetusta rikastuttavat oman musiikin tekeminen, musiikin teknologia, improvisaatio ja taiteiden integrointi. Keski-Helsingin musiikkiopisto on lakisääteisen valtionavun ja Helsingin kaupungin toiminta-avustuksen piirissä. Opisto antaa taiteen perusopetuslain laajan oppimäärän mukaista opetusta.

Tarjoamme jousisoitinalan asiantuntemusta ja ammattitaitoa aloittelijoille sekä ammattilaisille. Tervetuloa!

Risto Vainio Oy

Apollonkatu 21
00100 Helsinki
Finland
p. 09 447 226

www.ristovainio.com
info@ristovainio.com

Avoinna: ti-pe 10.00-17.00, la 10.00-16.00

AUTAMME TOTEUTTAMAAN UNELMIA

PALVELEVA SUOMALAINEN 100% JO VUODESTA 1897

F-Musiikki palvelee kaikkia musiikin ystäviä, aloittelijoista ammattilaisiin. Meiltä saat parhaat soittimet, nuotit ja tarvikkeet. Aina edullisesti.

F MUSIIKKI

Helsinki | Vantaa | Espoo | Turku
Tampere-Pirkkala | Oulu | Kuopio | Seinäjoki

www.f-musiikki.fi @fmusiikki

TEKSTI MARZI NYMAN
KUVA SAKARI MAJANTIE

Ystävyys, läheisyys

”Toisen lähelle pääseminen on kaksisuuntainen tie.”

Oli 2000-luvun alku. Istuin posket innostuksesta ja jännityksestä punaisina Pitäjänmäellä, Sibelius-Akatemian jazz-osaston isossa bändiluokassa. Aineryhmän nimi oli ensemble. Perehdyimme yhdessä soittamiseen ruudinkäryisen sähköfuusion hengästyttävästi funkkaavassa viitekehyksessä. Olimme saaneet vierailevan opettajan Tanskasta: Mark Bernsteinin, New Yorkin kiihkeästä sykkeestä Eurooppaan muuttaneen nallekarhumaisen saksofonimonsterin, joka paljastui oitis loisteliaaksi jazz-pedagogiksi.

Olin juuri soittanut soolon, ja odotin tuomiota. Mark katsoi minuun intensiivisesti, ja sanoi ”Tule lähemmäs. Käännä itsesi ja vahvistimesi meitä muita kohti, ja väännä lisää hanaa! En kuule mitä soitat, vaikka näen että sinulla on kova meininki.” Siirryin lähemmäs muita tiiviseen rinkiin, ja soitin uudestaan. Ero oli uskomaton: koko bändi reagoi kouriintuntuvasti soittooni. Sain Markilta väkevää suitsutusta.

Kokemus oli pelottava ja hillittömän innostava. Aikalailla samanlainen kun kohtaamiseni Saara Pakkasvirran kanssa kulttuuriravintola Bullmanissa 90-luvun lopulla: meidät esiteltiin, ja Saara sanoi: ”Tutustu minuun. Minä olen mielenkiintoinen.” Se oli huimaava haaste kohtaamiseen. Toisen lähelle pääseminen on kaksisuuntainen tie. Kukaan ei pääse lähelle, ellei sinne päästetä. On avattava jotain itsestään, jotta toinen avaisi myös ja kohtaaminen voi syntyä.

Musiikissa läheisyys on oleellista. Ajattelen jopa, että koko musiikin tarkoitus on päästä lähemmäs toista ihmistä. Konkreettisesti dialektinen vuoropuhelu syntyy omassa elämässäni muun muassa kamarimusisoidessa tai improvisoidessa yhdessä.
Ei ole pelkästään kuunneltava toista, on myös uskallettava antaa itsestään; tehtävä statement. Steitmentti, siis. Samoin sävellyskin on olemassa vasta kun sen joku kuulee. Samaan tapaan kuin omat ääriviivat piirtyvät vain muiden ihmisten kautta.

Olen huomannut märehtiväni asiaa viimeisen vuoden aikana myös musiikkiopistolle joka vuosi kuin itsestään syntyvän, minulle rakkaan yhteisön vinkkelistä. Ensinnäkin yksityisopetuksen kannalta koen fyysisen lähellä olemisen arvokkaana; ei pelkästään opetuksen sujuvuuden ja syvyyden kannalta, vaan myös sen lapselle ainutlaatuisen upean itsenäistymisulottuvuuden kautta.

Kun olin itse nappulana pianotunneilla, koin syvää ja perustavanlaatuista itsenäisyyttä ja astumista ”vähän vanhemman tyypin” saappaisiin muodostaessani oikeaa suhdetta opettajaani Jukka Ollilaan.

Jukka otti minut vakavasti ihmisenä, yksilönä ja – uskallan sanoa – taiteilijana. Olen saanut sydän lämpimästä hyristen seurata samanlaisen suhteen syntymistä tyttäreni ja hänen fantastisen huiluopettajansa (a massive shout out to Heli Talvitie!!!) välille.

Etäopetuksen hunnun läpikin se suhde on saanut kehittyä, ja lakkini nousee koko Keski-Helsingin musiikkiopiston joukkiolle ”Covid”-teknologian suvereenista haltuunotosta!

Toisekseen läheisyys on minulle konkretiaa vanhempien kauniinresuisissa kohtaamisissa muskarin eteisessä, yhteisöllisyyden keidashetkissä ruuhkavuosien erikoiskoetta läpikaahatessa. Sen poissaolo sai minut huomaamaan kuinka tärkeää ja rakasta se minulle on: asioiden oikeisiin mittasuhteisiin nauraminen, rutiinin turva ja ihan oikea säännöllinen arki jaettuna muiden vanhempien ja lasten kanssa. Ja tietenkin nähdä muskarin Sari, koko Ebeneser-talon sykkivä sydän!

Kohtaamisiin!

Kirjoittaja on muusikko ja musiikkiopistolaisen vanhempi.

TEKSTI PAULIINA RUOKARI
KUVAT SANNA VUOLTEENAHO

Museohiiren sävelseikkailut

”Museohiiren korvilla on hyvä kuunnella”, kaikui laulu Ebeneser-talon porraskäytävässä ja kolmannen kerroksen Lastentarhamuseossa, kun lähialueen päiväkotien lapset saapuivat Museohiiren sävelseikkailuun.

Museohiirellä oli pulma, sen sävelet olivat hukassa. Lasten avustuksella laulaen, tanssien, soittaen ja tarkasti kuunnellen ne onneksi löytyivät. Museohiiren sävelseikkailu -työpajan toteuttivat Metropolian varhaisiän musiikkikasvatuksen ja taiteen soveltavan käytön opiskelijat yhteistyössä Lastentarhamuseon ja Keski-Helsingin musiikkiopiston kanssa. Työpajan tavoitteena oli tuottaa lapsille uusi osallistava ja elämyksellinen kokemus entuudestaan tutussa museossa. Rakennuspalikoina tälle olivat musiikkikasvatuksen työtavat ja ajatus kokonaisvaltaisesta elämyksestä.

”Saimme kohdata toisemme kasvotusten ja heittäytyä yhdessä sadun maailmaan, kun normaali arki oli täysin muuttunut.”

Opiskelijan näkökulmasta projekti antoi arvokkaan kokemuksen yhteistyöstä erilaisten toimijoiden kanssa. Opiskelijoiden kesken yhteistyötä tehtiin niin pienryhmissä kuin kahden eri vuosikurssin välillä. Yhteistyö Lastentarhamuseon ja musiikkiopiston kanssa tarjoili maistiaisia siitä, mitkä mahdollisuudet tulevaisuuden työelämässä odottavat. Tiimityöskentelijöinä ja taiteen soveltavan käytön tulevina ammattilaisina meillä on vain mielikuvitus rajana tulevien työprojektien suhteen.

Lasten mielestä mukavinta työpajassa oli soittaminen, tanssiminen ja konsertti. Konsertissa esiintyjinä olivat musiikkiopiston pienet soittajat.

> ” Yhdessä musiikin äärellä oli turvallinen olo.”

Konsertti oli minulle vaikuttava elämys. Voin vain kuvitella, minkälainen kokemus oli niille lapsille, joille konserttielämys oli ensimmäinen.

Eräs viisivuotias yleisössä hämmästeli ääneen sitä, että viulunsoittaja on samanikäinen kuin hän itse. Kenties jollain heräsi ajatus, että itsekin voisi soittaa viulua, pianoa, haitaria tai jotain muuta instrumenttia.

Tässä poikkeuksellisessa ajassa tunnen kiitollisuutta siitä, että Museohiiren sävelseikkailu järjestettiin. Koronan asettamat rajoitukset, turvavälit, maskit, käsihygienia ja muu turvallisuuden varmistelu vaikuttivat tapaamme toimia, mutta samasta syystä kokemus oli merkityksellinen. Saimme kohdata toisemme kasvotusten ja heittäytyä yhdessä sadun maailmaan, kun normaali arki oli täysin muuttunut. Yhdessä musiikin äärellä oli turvallinen olo.

Museohiiren sävelseikkailu oli hyvä esimerkki siitä, mihin koulutuksemme meitä tulevia musiikkipedagogeja valmistaa ja mikä vaikutus musiikilla on hyvinvointiin. Suuret kiitokset antoisasta yhteistyöstä Lastentarhamuseolle ja Keski-Helsingin musiikkiopistolle. Toivottavasti yhteistyön onnistuminen kantaa uusiin projekteihin jatkossakin.

Kirjoittaja on kolmannen vuosikurssin varhaisiän musiikkikasvatuksen ja taiteen soveltavan käytön opiskelija Metropolia ammattikorkeakoulussa.

TEKSTI PETRI AARNIO
KUVA AILA HETTULAN ARKISTO

Oboistin opin polut

”Musiikki antaa voimaa ja yltää syvälle”

Oboisti Aila Hettula on muusikko, jota tarvitaan monessa. Arki koostuu opettamisesta kahdessa musiikkiopistossa sekä työstä teatterimuusikkona, jolloin Aila on mukana esimerkiksi synnyttämässä Pienen merenneidon lumousta. Ensi viikolla keikka voi olla Keski-Pohjanmaan kamariorkesterissa.

Ailan lapsuudessa musiikin maailmaan pääsi, kun kodin levysoitinkaappi avattiin ja soitettiin LP-levyjä. Balettikoulu oli se paikka, jossa klassisen musiikin maailma sitten aukeni. Elämän varrella on ollut aina joku aikuinen, jonka mukana on ollut hyvä kulkea. Koulun musiikinopettaja Marjukka Riihimäki oli innostaja, jonka suuressa kuorossa sai laulaa.

Matkallani oboistiksi on ollut monta eri porrasta. Viimeisen sykäyksen sain, kun pääsimme Johanneksen kirkkoon laulamaan lapsikuorossa Matteus-passiota. Kuulin ensimmäistä kertaa kirkkoakustiikassa oboeta. Aaria-osissa oboen ääni puhutteli minua niin, että hakeuduin soittamaan soitinta, kertoo Aila.

Pianolla kaikki alkoi. Ennen oman pianon hankintaa läksyjä harjoiteltiin pahviin piirretyiltä koskettimilta; into oli niin kova, että tunneille piti päästä ennen kuin soitin ehdittiin hankkia. Pohjoishelsinkiläistä lähiölasta pelotti jengimeininki. Pianotunneille sai onneksi koiraa ulkoiluttavista kavereista saattajat.

Aila Hettula on ehtinyt olla:

- oboisti, freelancer -muusikko
- orkesterimuusikko useissa orkestereissa
- teatterimuusikko
- musiikkiterapeutti
- soitonopettaja musiikkiopistoissa, kuoronjohtaja, puhallinorkesterinjohtaja
- kansalaisopiston musiikinopettaja; pianonsoiton opetusta, muskaria, orkestereita yms.
- aktiivina Suomen oboe- ja fagottiseurassa, sovittanut ja johtanut rööriorkesteria
- luonnossa liikkuja ja retkeilijä, perinnetilan talkootyöläinen ja tanssin harrastaja
- musiikkiliikunnan ohjaaja
- heviä soittavan tyttöbändin laulava basisti (koulussa)

Oboensoitto alkoi vasta Sibelius-lukiossa. Myös nuottitelineen kokoaminen oli uusi juttu. Oli harjoiteltava ahkerasti, että pärjäsi jo vuosia soittaneiden jousisoittajien kanssa samassa orkesterissa. Sinfiksessä mm. taukojen laskeminen kannattaa, ellei muista koko teosta ulkoa. Kantapään kautta sitä oppi, sekä opettajilta ja kavereilta kyselemällä. Olihan se seikkailua soittaa Mendelssohnin Italialaista sinfoniaa kun piti vielä joitain sormituksiakin kysellä vieruskaverilta!

Elämänkokemusta

Koulun jälkeen opinnot jatkuivat iltaisin. Päiväsaikaan Aila toimi liikuntavammaisen henkilön henkilökohtaisena avustajana. Parin vuoden päästä alkoivat opinnot Sibelius-Akatemian musiikkikasvatuksen osastolla, josta sai vahvat eväät monenlaisiin työtehtäviin. Niitä onkin ollut laajalla skaalalla useilla paikkakunnilla; orkesterityötä ja opetusta musiikkiopistoissa ja kansalais- ja työväenopistoissa. Työskentelyjakso neljässä musiikkopistossa on kestänyt kymmenen vuoden ajan.

Aila toivoo, että oppilaat saisivat musiikista itselleen myös vahvan itsehoidon välineen. Musiikki antaa voimaa ja yltää syvälle. Aila on yhdistänyt eri ikäisiä yhteisen musiikin kokemisen ja tekemisen äärelle. On ollut hienoa nähdä, kuinka puhallinorkesterissa istui vierekkäin 6-vuotias nokkahuilisti ja 60-vuotias pasuunansoittaja opettelemassa soiton alkeita toinen toisiaan kannustaen.

Aila on pitänyt perhemuskaria niin, että palvelutalon asukkaat ovat mukana tekemässä ja kokemassa yhdessä. Kansalaisopiston opettajana Aila pääsi pitämään musapajoja vanhainkodissa. Mukana ollut puhumaton vanhus alkoi laulaa mukana kuullessaan Oravan pesä -laulun. Tällaiset kokemukset johtivat myöhemmin myös musiikkiterapian opintoihin.

Opin polkuja

Ihminen oppii parhaiten ilon, pelien ja leikkien varjolla, yhdessä tehden ja vahvuuksien kautta, kertoo Aila.

Opettajana Aila haluaa mahdollistaa, että jokaiselle rakentuu oma turvallinen polku kulkea, aivan kuten hänelle itselleenkin on tapahtunut. Kaikilla on mahdollisuus kokea, tehdä ja osallistua ilman pelkoa tai jännitystä ja jokainen tulee huomioiduksi osana musiikkiyhteisöä.

Siksi teatterihommissakin on taikaa. Ailan ensimmäinen musikaali soittajana oli Sound of Music runsaat 20 vuotta sitten. Vastaavasti nykyään Pieni merenneito salpaa yleisön hengityksen.
Esitys saattaa toistua yli sata kertaa, mutta on aina yleisölle ainutkertainen juttu. Teatterissa soitetaan paljon ja stemmat ovat usein raskaita, mutta hyvä ilmapiiri auttaa jaksamaan. Helsingin kaupunginteatterissa soittajien yhteishenki on hieno, siellä kannustetaan ja annetaan kollegalle tukea, toteaa Aila. Kunpa pian pääsisi taas musisoimaan yhdessä!

Kirjoittaja on musiikkiopiston rehtori ja kolmen musisoivan lapsen isä..

Aaria
suurimuotoiseen vokaaliteokseen, esimerkiksi oopperaan, passioon tai oratorioon kuuluva lauluosuus, jossa yhdellä laulajalla on erityisen tärkeä osa soolon esittäjänä. Aaria tarkoitti musiikissa alun perin mitä tahansa laulavaa melodiaa, jonka useimmiten esitti laulusolisti.

Oboe
puupuhallin, joka kuuluu rööri- eli kaksoisruokolehdykkäsoittimien perheeseen. Sana ”oboe” tulee ranskankielisestä sanasta ”hautbois”, joka tarkoittaa korkeaa puuta. Oboen ääni on selkeä, laulava ja hieman nasaali. Oboeta käytetään antamaan viritysääni orkesterille.

Passio
sävellysmuoto, joka käsittelee Raamatun evankelistojen esittämän Kristuksen kärsimyksen musikaalinen tulkinta. Teksti pohjautuu yleensä johonkin Uuden testamentin neljästä evankeliumista.[

Stemma
soittimen, soitinryhmän, laulajan tai laulajien esittämä osuus moniäänisessä teoksessa. Stemmaksi voidaan kutsuamyös nuottia, joka sisältää tällaisen osuuden.

TEKSTI ANNA-LIINA LINDEBERG
KUVA VEIKKO SOMERPURO

Ensi marraskuussa musiikkikasvattajat ympäri Suomen kokoontuvat Tampere-taloon jakamaan, kokemaan, oppimaan ja verkostoitumaan. Luvassa on työpajoja, luentoja, demokonsertteja, keskustelua ja jälleenäkemisen iloa!

Mistä kaikki alkoi?

Kymmenen vuotta sitten Suomen musiikkikasvatusseura – FiSME ry:n hallitus päätti järjestää ensimmäiset valtakunnalliset musiikkikasvatuspäivät marraskuussa 2013. Päätös oli osa FiSME:n aloittamaa strategiatyötä, jonka yhtenä tavoitteena oli yhdistää ja vahvistaa suomalaista musiikkikasvatuskenttää. Ensisijaisena keinona tähän nähtiin musiikkikasvatustapahtuman järjestäminen, jossa kaikki halukkaat tahot voisivat esitellä sekä osaamistaan että ajankohtaisimpia pedagogisia virtauksia. Idea valtakunnallisista musiikkikasvatuspäivistä eli mukapäivistä oli syntynyt.

Koko musiikkikasvatuskentän yhteen saattaminen oli iso pala purtavaksi pienelle yhdistykselle. Oli selvää, että tarvittiin yhteistyötä ja yhteistyökumppaneita. Syntyi FiSME:n verkostotapaamiset, jotka ovat avoin keskustelu- ja verkostoitumistapahtuma kaikille halukkaille. Ensimmäisissä verkostotapaamisissa kerättiin ideoita ja toiveita kentältä ja sitoutettiin yhteistyökumppaneita mukaan mukapäivien järjestämiseen.

Kolmipäiväisen tapahtuman teemaotsikoiksi päätyivät Musiikki vaikuttaa, kasvattaa ja yhdistää! Kunkin päivän ohjelma keskittyi omaan teemaansa. Musiikki vaikuttaa oli musiikkikasvatuksen tutkimuksen teemapäivä, Musiikki kasvattaa musiikinopetuksen teemapäivä ja Musiikki yhdistää –kaikelle yleisölle avoin musiikinharrastuksen teemapäivä. Tapahtuma onnistui yli odotusten. Tutkimuksen ja musiikinopetuksen ammattilaispäivät keräsivät yhteensä yli 500 osallistujaa, ja kaikille avoin musiikinharrastuspäivä Musiikkitalossa keräsi puolestaan runsaat 2000 kävijää ja lastenvaunuparkin ennätyksen!

Jatkoa seuraa…tietenkin!

Seuraavat mukapäivät järjestettiin Helsingissä 2015. Tuolloin tapahtuma oli kasvanut jo nelipäiväiseksi Musiikki lähentää! –yleisötyöpäivän myötä. Kolmannet mukapäivät olivat osa Sibelius-Akatemian musiikkikasvatuksen osaston 60-vuotisjuhlia, jotka järjestettiin Musiikkitalossa marraskuussa 2017. Kaksi vuotta myöhemmin mukapäivät järjestettiin ensimmäistä kertaa Helsingin ulkopuolella, Jyväskylässä. Tapahtuma toteutettiin yhteistyössä Jyväskylän yliopiston ja Suomalaisen musiikkikampuksen kanssa. Onnistuneiden Jyväskylän mukapäivien jälkeen oli helppo kysyä: minne seuraavaksi?

Nysse tulee, hyppää mukaan!

V valtakunnalliset musiikkikasvatuspäivät toteutetaan yhteistyönä Tampereen kaupungin ja Tampere-talon kanssa. Tapahtuman tavoitteena on koota musiikkikasvatuskenttää yhä tiiviimmin ja kattavammin yhteen.

Haasteellisten etäopetusjaksojen jälkeen kasvokkain kohtaaminen, asioiden jakaminen ja yhdessä pohtiminen on entistäkin tärkeämpää ja ajankohtaisempaa. Luentojen, työpajojen, paneelikeskustelujen ja demokonserttien lomaan onkin varta vasten varattu aikaa kollegojen tapaamiselle.

Musiikkikoulutuksen visio 2030 julkaistiin joulukuussa 2020. Useissa vision toimenpide-ehdotuksissa korostuu toive yhteistyöstä. Toivotaan ”toimialarajoja ylittäviä työtehtäviä” sekä”dialogia koulutuksen tutkimuksen, työelämän ja poliittisen päätöksenteon välillä”. Tärkeänä pidetään myös ”ammattitaitoisen musiikkikasvatuksen vahvistamista varhaiskasvatuksessa ja peruskoulussa” (Visio 2030). Valtakunnalliset musiikkikasvatuspäivät ovat sopiva alusta mahdollistamaan eri toimialojen yhteistyötä, verkostoitumista ja kouluttautumista.

Tule siis mukaan rakentamaan entistäkin toimivampaa ja parempaa suomalaista musiikkikasvatusta. Nähdään Tampereella!

Kirjoittaja on Suomen musiikkikasvatusseura – Fismen pääsihteeri ja yrittäjä.

Suomen musiikkikasvatusseura – FiSME
https://fisme.fi/

- **musiikkikasvattajien yhdysside sekä kansallisesti että kansainvälisesti**
- **tarkoitettu kaikille musiikkia työssään opettaville henkilöille**
- **perustettu vuonna 1992**
- **International Society for Music Educationin (ISME) suomalainen sisarjärjestö**

V Mukapäivät

Keskiviikko 17.11. Musiikki vaikuttaa!
Yleisötyö- ja lastenmusiikkipäivä

Torstai 18.11. Musiikki yhdistää!
Tutkimus- ja oppilaitospäivä

Keskiviikko 19.11. Musiikki kasvattaa!
Asiantuntija– ja pedagogiapäivä

Lauantai 20.11. Musiikki soi!
Kaikille avoin yleisöpäivä

TEKSTI JA KUVAT ERJA PÄIVÄRINTA

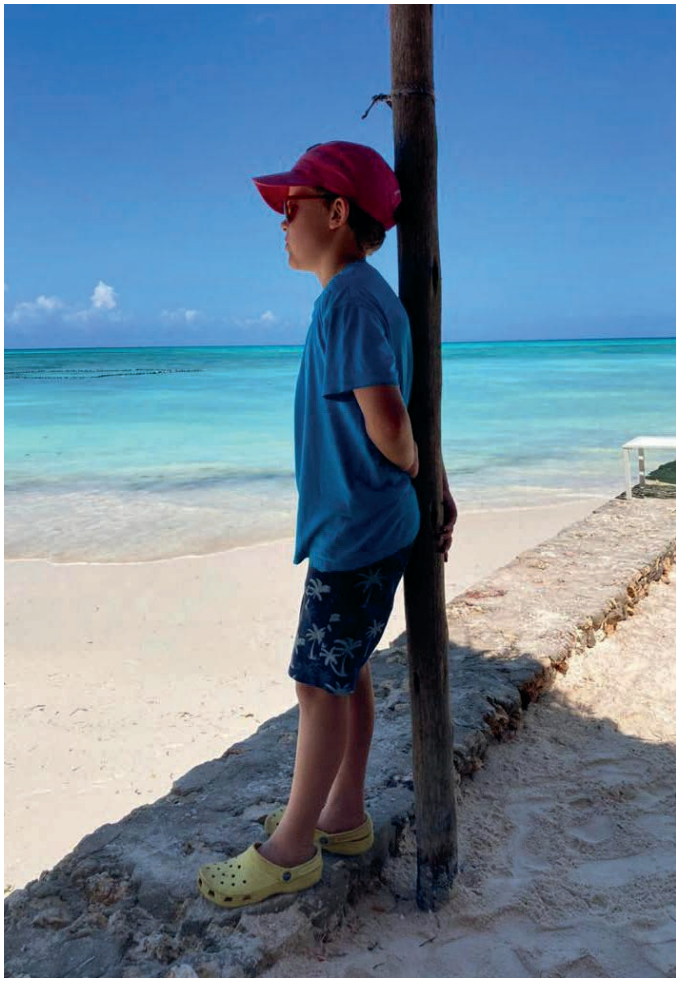

Laulutunteja Dar es Salaam–Helsinki

Jo toinen sähkökatkos kotonamme keskeyttää etälauluoppitunnin Dar es Salaamin ja Helsingin välillä. Laulunopettaja Riina Huttunen ihmettelee mihin 9-vuotiaan Peetun ääni ja kuva katosivat. Onneksi asuintalomme generaattori hurahtaa hetken päästä käyntiin ja laulutunti voi jatkua dieselin voimin.

Muutimme Tansaniaan perheen äidin työkomennuksen takia. Kansainvälisen koulun kuorotoiminta on pitkällä tauolla Covid-19:n takia eikä muutakaan kuoroa löytynyt helposti järkevän etäisyyden päästä. Peetu oli viimeiset kuusi vuotta harrastanut laulua Cantores Minoreksen leikkimuskarista alkaen. Toukokuussa oli tullut tieto pääsystä Cantores Minoreksen pääkuoroon syksystä alkaen. Ulkomaille muutto kuitenkin esti kuorossa jatkamisen.

Laulutunnit alkavat

Ensimmäisellä etäkokeilutunnilla oppilas jännitti uuden, entuudestaan tuntemattoman opettajan tapaamista. Emme myöskään saaneet yhteyttä kunnolla toimimaan mikä aiheutti lisää päänvaivaa. Rauhallinen ja mukava Riina-opettaja linjojen toisessa päässä helpotti alkuhankaluuksia ja puolen tunnin oppitunti pääsi lopulta alkamaan. Jo kuoron ajoilta tuttu alkuverryttely on Peetusta hauskaa.

Olkapäitä ja hartioita pyöritellessä opettaja ja oppilas vaihtavat samalla kuulumisia. Äänenavauksessa käytetään jänniä erilaisia äänteitä, sorautellaan ärriä ja kurkkua.

Ensimmäiset tunnit menivät ennalta tuttujen laulujen parissa. Kun joulu oli lähestymässä, Riina ehdotti muutamia tuttuja joululauluja. Perheemme pääsi ensimmäistä kertaa Tansaniassa joulun tunnelmaan näiden laulujen kautta, sillä Tansania sijaitsee lähellä päiväntasaajaa ja lämpöä on

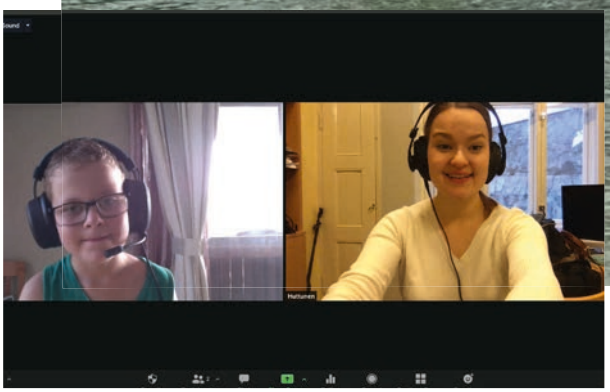

ympäri vuoden lähemmäs 30° C. Meren lähellä kuumassa ja kosteassa nuottivihot ovat kovilla!

Alkuvalmisteluja

Pitkään mietimme ulkomaille lähtöä. Peetu olisi aloittanut elokuussa kolmannen luokan musiikkiluokalla Helsingissä. Saimme etukäteen selville, että vaikka Dar es Salaamissa onkin useita miljoonia ihmisiä, niin lukuisia kirkko- ja gospelkuoroja lukuunottamatta voisi olla vaikea löytää etäisyydeltään lapselle sopivaa kuoroa.

Dar es Salaamiin ruuhkat ovat todella hurjat suomalaiseen liikenteeseen tottuneelle. Sateisena päivänä teiden tulviessa kuuden kilometrin matkaa on taitettu autolla jopa ennätykselliset kuusi tuntia. Niinpä kauemmas matkustaminen kaupungin sisällä ei tullut kyseeseen pitkän koulupäivän jälkeen.

Selvittelimme ennen muuttoa, miten musiikkiharrastusta voisi jatkaa ulkomailla etänä Suomeen käsin ja pääsimme Keski-Helsingin musiikkiopiston etäkokeiluun. Laulutunti on ollut oiva tapa pitää harrastusta yllä ja Riina saa lämpimällä otteella pienen laulajan innostumaan.

Vaikka oppilas ja opettaja eivät ole koskaan tavanneet toisiaan kasvotusten, on heidän välilleen muodostunut etänäkin välitön kontakti. Puoli tuntia hurahtaa aina nopeasti alkulämmittelyn äänenavauksen ja varsinaisen laulutunnin aikana.

Omaa ja afrikkalaista musiikkikulttuuria

Peetusta mukavinta on opetella uusia lauluja ja usein opettaja lähettää kännykkään uuden laulun melodian seuraavaa kertaa varten kuunneltavaksi ja opeteltavaksi. Välillä lauletaan hymy naamalla ja ajatellaan laulaessa iloisia asioita ja toisinaan kokeillaan laulua surullisten ajatusten kautta. ”Kumpi tuntuu helpommalta?” kysyy Riina.

Tansaniassa lähes kaikkiin perhejuhliin musiikki kuuluu tärkeänä osana - ja varsinkin volyymi on aina täysillä. Paikalliset harrastavat tanssia ja juhlissa on lähes aina musiikkia. Perheemme herää usein viikonloppuisin aamulla kuudelta, kun kodin ulkopuolella juoksee noin 40 hengen tansanialainen juoksujoukkue aamulenkkiään. Jokainen juoksija hoilottaa kannustushuutoa tai rytmikästä laulua, joka kantaa monen talon päähän. Onneksi kappaleet vaihtuvat lähes päivittäin.

Musiikkia koulussa

Tätä kirjoittaessa koulusta on oltu jo lähes kaksi kuukautta etänä koton ja tietenkin koulun kuorotoiminta on edelleen tauolla. Onkin mainiota, että etälaulutunnit ovat käynnissä. International School of Tanganyika osallistui halukkaiden lasten kanssa Voices Around the World -etäprojektiin joulukuussa 2020. Peetullakin harjoitukset alkoivat aina ennen varsinaisen koulun alkua klo 06.50. Nauhoite, joka on koottu ympäri maailmaa koulujen laulavista ryhmistä, on nähtävissä tässä osoitteessa: https://voicesaround.com.

Kirjoittaja on töissä Suomen Dar es Salaamin suurlähetystössä ja haluaisi itsekin osata laulaa oikein.

TEKSTI PETRI AARNIO
KUVA ANTS VAHTER

Kulttuurijohtajan lempiaihe

Se, että taide löytää kokijansa tai tarina lukijansa on Mari Männistölle sydämen asia. On johdonmukaista, että kulttuuria edistävän ekonomin tie on kulkenut taide- ja kulttuurialan organisaatioiden kautta Helsingin kaupungin kulttuurijohtajaksi.

–Koen, että olen mahdollistaja ja edellytysten luoja, yhteyksien näkijä ja tekijä. On tärkeää ymmärtää luovan työn prosessia ja uskaltaa luottaa siihen, että kaoottisesta prosessista ammattilaisten käsissä syntyy jotakin tärkeää, vaikka se olisi
ennalta-arvaamatonta ja odottamatonta, kertoo Männistö.

–Tehtäväni kulttuurijohtajana on vastata siihen, miten kaupunkina voimme taata, että lapset ja nuoret kasvavat siten, että heillä on tulevaisuudessa tarvitsemiaan taitoja, kuten empatiaa, kriittistä ajattelua, uteliaisuutta ja vuorovaikutustaitoja.

Taiteen ja kulttuurin tekijöiden ja kaupunkilaisten kohtaamisten edistämiseksi syntyi Kulttuurivisio 2030. Vastuu vision tekemisestä annettiin taiteen ja kulttuurin toimijoista kuuluvalle työryhmälle. Ryhmä järjesti useita yhteistilaisuuksia ja kansalaistapaamisia, joissa kuultiin sekä kulttuurikentän toimijoita että kulttuurin kuluttajia.

Taide ja kulttuuri Helsingissä 2030

- **Helsingissä taide ja kulttuuri ovat hyvän elämän ja kaupungin kehittämisen ytimessä.**
- **Visio sisältää lähes 40 konkreettista toimenpide-ehdotusta.**
- **Taiteen ja kulttuurin ammattilaisten ja asiantuntijoiden tekstit Helsingin taide- ja kulttuurielämään eri näkökulmista**
- **Koko visio löytyy hakusanalla kulttuurivisio 2030.**

Männistön mielestä visiossa on ylletty siihen, mikä on kaupunkilaisille tärkeää.
–Moninaistuminen haastaa meitä hyvällä tavalla. Taiteen ja kulttuurin kokijoina voimme taustoistamme riippumatta löytää samaistumispintaa. On ansiokasta, että taide ja kulttuuri on uskallettu asettaa osaksi työkalupakkia, jolla ratkaistaan yhteiskunnallisia ongelmia. Tämä perustelee taiteen tekijöiden ammattitaidon paikkaa yhteiskunnassa.

Kulttuurivision toteutuminen edellyttää uudenlaista yhteistyötä kaupungin eri toimialojen välillä. Uusi pormestarimallikin luo tähän haastetta. On esimerkiksi hyvinvoinnin ja terveyden tavoitteita, jotka eivät voi toteutua elleivät eri toimialat pysty pelaamaan paremmin yhteen.

Kulttuurin ja vapaa-ajan tulevaisuuden kehityksen yleensä ottaen Männistö näkee hyvänä. Kasvavatko kulttuurin resurssit riittävästi?
–Kulttuurin arvo on nähty tärkeänä sellaisenaankin esimerkiksi kaupunkistrategiassa, mutta sen muukin arvo aletaan nähdä laajemminkin. Rahoitus on tähän linjassa ja nytkin saimme ihan huomattavan lisäyksen. Poliittisilta päättäjiltä ja viranhaltijoita vaaditaan luonnollisesti jatkuvaa työtä sen edistämisessä.

Onko lapsilla jokin erityinen rooli kulttuurivisiossa?
–Visio on tehty helsinkiläiselle, se on vision punainen lanka. Siinä on huomioitu monenlaiset lapset, nuoret ja ikääntyneet erikseen – kuten monet muutkin ryhmät. Kaikille turvataan yhdenvertaiset oikeudet taiteeseen ja kulttuuriin. Useat vision tavoitteet toteutuvat vasta vuosien kuluttua. Tämän päivän lapset ovat silloin eri ikäisiä ja meille syntyy tänä päivänä uusia lapsia. Tämä on pitkäjänteistä työtä. Visio on unelma Helsingistä vuonna 2030, kuva siitä millaiseen kaupunkiin silloin syntyvät lapset varttuisivat.

Entä kuinka musiikin harrastaminen on mahdollista tulevaisuuden lapsille?
–Mahdollisuus harrastaa ja valita taideharrastus kuuluu kaikille. Meillähän on kaikilla eri ilmaisukanavat - monet valitsevat musiikin. Taideharrastusten saavutettavuus on tässä tärkeintä.

Kirjoittaja on musiikkiopiston rehtori ja kolmen musiikkiopistolaisen isä.

Mari Männistö

- Perheessä puoliso ja puolison lapset 10 ja 4 vuotta.
- Harrastuksena taide- ja kulttuuri, erityisesti nykytaide ja nykytanssi, myös liikunta pääosin juosten ja voimaillen.
- Viimeiseksi fyysiseksi taidekokemukseksi ennen marraskuun koronarajoituksia jäi museokäynti HAM:ssa Perttu Saksan näyttelyssä Valkoinen kaari. Digitaalisesti esimerkiksi Circo Aereon streamattu in_between jäi mieleen.
- Korona-aika antaa hirveydestään huolimatta aikaa lukemiselle.
- Frédérik Chopinin ja Philip Glassin musiikki tarjoaa oven rauhaan ja ajatteluun.
- Mieliinpainuvimmat konserttielämykset viime vuosilta ovat Nick Caven keikat Musiikkitalossa ja Ruisrockissa.
- Terveiset Triolin lukijoille: Yhdessä olemme vastuussa siitä, että lasten yhteys taiteeseen ja kulttuuriin avautuu ja säilyy. Pidetään kynnys matalana yhteistyölle!

TEKSTI AINO JALKANEN
KUVA VILJA MARIA TIRILÄ

Muskaria koronan aikaan

”Etämuskarissa onkin ollut hauskaa se, että vanhempi on päässyt taas vähän kurkistamaan, mitä lapset siellä oikein touhuavat.”

Kevättalvella 2020 istuimme muutaman vanhemman kanssa musiikkiopiston aulassa. Olimme ihmeissämme: mikä on tämä maailmaa myllläävä tauti, ja mitä siitä pitäisi ajatella? Osa lapsista oli jäänyt pois muskarista, ja moni vanhemmista teki töitä kotoa käsin. Tuossa vaiheessa olimme iloisia, että muskari vielä jatkui monen muun menon peruunnuttua. Musiikkileikkikoulussa käyminen tuntui turvalliselta, koska ryhmäkoot olivat pieniä, ja käsien pesusta ja muusta hygieniasta huolehdittiin hyvin.

Muskari koronasulun aikaan

Sitten muskarit menivät hetkeksi tauolle. Omatekoisten rytmimunien ja kattilarumpujen avulla musisoitiin kotona opettajan videoiden tahtiin. Keskittyminen ei ollut parasta mahdollista, mutta saatiin kuitenkin pidettyä harrastusta yllä. Oli mukavaa kaivaa kattilat ja kapustat esiin tavalliseen muskariaikaan lauantai-iltapäivisin, ja tuokioista tuli tervetullutta ohjelmaa kotoilun lomaan.

Kevään viimeiset etämuskarit pidettiin suoratoistona, ja oli sydäntä lämmittävää nähdä jälleennäkemisestä iloitsevia soittokavereita. Jokaisella oli paljon asiaa, ja Sari-opettaja sai jakaa puheenvuoroja ahkerasti. Näissä tapaamisissa lapsikin pysyi paremmin soiton imussa muskarin alusta loppuun reaaliaikaisen vuorovaikutuksen ansiosta. Kevätjuhlaa ei voitu koronan vuoksi pitää.

Yhteisestä harrastuksesta omaksi jutuksi

Lapsemme aloitti musiikkileikkikoulussa jo puolivuotiaana. Aluksi muskari oli lapsen ja vanhemman yhteinen harrastus, joka toi arkeen paljon iloa ja mukavia hetkiä. Siellä opitut laulut ja leikit kulkevat mukana edelleen: kuusivuotiaskin kikattaa hurmioituneena, kun hänestä leivotaan pullaa. Isommalle lapselle muskari on kuitenkin jo enemmän oma juttu. Etämuskarissa onkin ollut hauskaa se, että vanhempi on päässyt taas vähän kurkistamaan, mitä siellä oikein touhutaan. Osallistua ei sentään saa, ja kuunnellakinpitää puoliksi salaa - muuten tulee herkästi komento “Mene pois!”

Paluu lähiopetukseen

Syksyllä päästiin taas tapaamaan kasvotusten musiikkiopistolla. Se oli hieno juttu, sillä lapsi aloitti kanteleryhmässä, ja uskon, että uuteen soittimeen tutustuminen onnistui paremmin lähiopetuksessa. Turvatoimista huolehdittiin jälleen hyvin. Jokainen lapsi sai oman muskarikassin, joka sisälsi tärkeimmät välineet kanteleen lisäksi: kapulat, marakassit ja ihanan sifonkihuivin.

Meitä aikuisia istui odottelemassa aulassa tavallista vähemmän, eikä muskarihetki vanhemman näkökulmasta ollut se tuttu kuulumistenvaihtohetki kahvikupposen äärellä. Istuin monta kertaa aulassa yksin maski naamalla äänikirjaa kuunnellen. Saimme lähes koko syksyn käydä lähimuskarissa, mikä oli iso ilon aihe monien muiden menojen jäädessä minimiin.

Zoom-sessioista rutiinia

Kun joulukuussa jäätiin taas etäopetukseen, Zoom-sessiot sujuivat jo rutiinilla. Joulujuhlaa ei ajateltukaan pidettävän isona tapahtumana tänä vuonna - silti sen pois jääminen harmitti sekä lapsia että aikuisia. Alkuvuonna etäopetus jatkui, mutta nyt helmikuun alussa on jo toivoa jälleennäkemisestä piankin. Musiikkileikkikoulu toimii monessa mielessä paremmin lähiopetuksena, mutta on kuitenkin todella tärkeää ja arvokasta, että etäopetuksen ansiosta harrastus ei ole päässyt katkeamaan.

Teknisesti Zoom on toiminut muskarissa yllättävän hyvin, mutta opetuksen suunnittelu ja lasten keskittymisen ylläpito ovat varmasti tuoneet opettajalle monia haasteita. Kun kysyin lapselta, millä tavalla etä- ja lähimuskari eroavat toisistaan, vastaus oli: “ei oo mitään eroo”. Hänkin odottaa kuitenkin innolla Sari-tädin ja muskarikavereiden tapaamista taas “ihan oikeasti”.

Kirjoittaja on kantelemuskarilaisen vanhempi ja toimii kansainvälisten asioiden koordinaattorina Taideyliopiston Sibelius-Akatemiassa.

TEKSTI JA KUVA SARI NORJA

”Muskari on kohtaamista, yhdessä tekemistä ja musiikista iloitsemista. Leikkiä ja läheisyyttä. Muskarissa tuetaan jokaisen lapsen kokonaisvaltaista kehitystä musiikin keinoin. Yhdessä. ”

Yhdessä vaikka erikseen

“Kyllä nöyräksi vetää tää itsensä editointi.”

Maaliskuussa 2020 musiikkiopistomme siirtyi etäopetukseen. Lamaannuttava alkujärkytykseni ei suuntautunut niinkään koronaan kuin omaan hetkessä muuttuneeseen työnkuvaan. Kauhu omasta osaamisesta ja vastuu parista sadasta oppilaasta vetivät eri suuntiin. Mutta aikaa voihkimiseen ei ollut.

Ensimmäiset videotervehdykset ohjasivat kotisoittimien tekoon, käsien pesuun ja käsidesin käyttöön eikä lopputulos antanut ymmärtää kuinka tavattoman kauan niiden tekemiseen meni.

Päädyin toteuttamaan videomuskaria piilotetuista videoista koostettuina soittolistoina perheryhmille, musiikkileikkiryhmille ja soitinryhmille, joihin kuuluivat kantele- ja ukuleleryhmät sekä rytmiikka. Videot olivat lyhyitä ja muodostivat yhdessä tunninomaisen kokonaisuuden.

Soitinryhmillä opetus eteni normaalisti, sen varmisti lukioikäinen tyttäreni, joka tuli tarvittaessa kuvaamaan ja zoomaili jalalla näytettäviin sointuihin tai näppäileviin sormiin, jotta oppilaat pystyivät kotona vaivatta seuraamaan ja soittamaan mukana.

Valonpilkahdus alkupaniikissani oli myös opetusharjoittelija, jonka harjoittelujakso oli katketa kesken. Hän päätti viedä jakson kuitenkin loppuun videokoostein ja loi positiivisella asenteellaan uskoa hetkeksi hyytyneeseen ohjaavaan opettajaankin. Videoiden teko hiljaisella opistolla oli tavattoman yksinäistä, editoiminen iltaisin kotona työlästä, enkä koko keväänä päässyt “sitä saa mitä tulee” -mielentilaan. Yksin työskennellessäni hioin ja viilasin enkä kehdannut laskea työtunteja, joita niiden kuvaaminen ja uusien sovellusten kesyttäminen kerrytti. Oma perheeni huokaili, mutta oppilaiden perheiltä tullut palaute auttoi jaksamaan; videoita oli kätevä katsella milloin vain ja suosituimpia kerta toisensa jälkeen.

Koko ajan oli mietittävä erilaisia työtapoja, jottei pieni katsoja tympääntyisi toistoon; pehmoeläimiä, pöytäteatteria, komppeja kotisoittimilla ja sään salliessa ulkokuvauksia. Kuvasin puhelimella sekä iPadilla, ja nuottitelineiden lisäksi sinitarra ja erilaiset sitomistarpeet nousivat arvoonsa kuvakulmia kokeiltaessa.

Aloitin varovasti Zoomiin tutustumisen järjestämällä videoiden lisäksi “soittotreffejä” eskarilaisten kanteleryhmälle, jonka soittajista suurin osa oli ollut muskarikavereita vauvaryhmästä saakka. Jälleennäkemisen riemu oli suloista; pääsimme taas muskarin ytimeen, iloitsemaan jakamisesta ja yhdessä tekemisestä. Tiesin jo, että mikrofonit oli suljettava yhteissoiton ajaksi ja kokeilimme myös miksi näin on.

Ilon ja innostuksen kuplassa omakin olo helpottui; onhan Zoom kuitenkin vain yksi kohtaamisen muoto, ei toki lähimuskarin veroinen, mutta videoita yhteisöllisempi. Lopulta uskaltauduin zoomaamaan myös perhe- ja leikkiryhmiä. Saimme kertoa kuulumisia ja toivottaa kaikille hyvää kesää.

“Kohtaamiset on meidän työn helmiä ja sitähän tässä kaipaa.”

Kesäloman jälkeen alkoi siunattu lähiopetus. Ja perheet tulivatkin takaisin! Uudet rohkeat kolmevuotiaat kävelivät ensimmäisellä tunnilla yhdessä tuumin reippaasti luokkaan ja elämä hymyili. Saimme uudet tietokoneet mikrofoneineen ja kuulokkeineen, luokkahuoneisiin kaiuttimet ja monitorit etäyhteyksien varalle. Muskarilaisten lukukausimaksua alennettiin 50% syyskaudelle ja he saivat musiikkiopiston logolla varustetun muskarikassin, joka sisälsi marakassit, rytmikapulat ja sifonkihuivin.

Soitinkassit kulkivat hyvin mukana ja helpottivat muskariopettajan desinfiointitaakkaa ryhmien välillä. Turvaväleihin pyrittiin ja piirit muodostettiin rytmirinkulan avulla tai “näkymättömästi” kädestä tarttuen isompien lasten kanssa.

Perheryhmissä vanhemmille oli maskisuositus ja lapset kosketuksissa vain omaan aikuiseen. Lapset tulivat tunnille oireettomina, kädet käytiin pesemässä ennen luokkaan tuloa ja käsidesiä käytettiin tunnin aikana tarvittaessa. Nenänkaivelu väheni.

“Mutta sitten kun näki ne tutut pikku naamat, niin kaikki oli vaan tosi hyvin.”

Etäopetukseen siirtyminen uusien laitteiden avulla jännitti taas kovin. Viimeiset kolme viikkoa kuulosti silti lohdullisen lyhyeltä periodilta, vaikka joulujuhlien peruuntuminen kaihersikin. Tunnit oli suunniteltava huolella, opeteltava käyttämään kuvakulmia ja ruudun mahdollisuuksia hyödykseen ja luotava lapsiin yhteys ruudun läpi.

Tämä tarkoitti vielä tavallista enemmän myönteistä palautetta ja kehumista opettajalta. Hiljaisimmat lapset aktivoituivat, kun saivat rauhassa kertoa kuulumisensa ja osallistua tunnin kulkuun, opettajan säädellessä näpsäkästi mikrofoneja. Muutama vilkkaampi tapaus uppoutuikin kanteleen soittoon, kun ääniärsykkeet ympäriltä hiljenivät.

Etäopetus jatkui joululoman jälkeen jo rauhallisin mielin, kun tekniikka oli paremmin hallussa. Kaikki tuntui sujuvan ja ilman maskia pienimmätkin lapset näkivät kasvot ja ilmeet. Olin kiinnittänyt huomiota ilmeikkyyden luontaiseen kasvamiseen ja monipuolistumiseen jo videoita tehdessä ja etäopetuksessakin sama olo jatkui; ruudulla ajatukset ja tunteet näkyivät jotenkin herkemmin ja selkeämmin.

“Tehdään mitä täytyy, mutta toivosta ei tingitä.”

Ja sitten tuli hybridiopetus. Palasimme lähiopetukseen, mutta etäopetus jäi vaihtoehdoksi. Tunnit striimattiin, mutta hybridihän tarkoittaa yhdistelmäopetusta. Kotona olevia muskarilaisia ei ollut velvollisuus opettaa, mutta eihän niitä pieniä voinut ruudun ääreen huomioimatta jättää. Lapsi, joka huolella suunnitellussa etäopetuksessa on tottunut saamaan tasapuolisesti huomiota ei ymmärrä muuttunutta tilannetta.

Opettajalla oli jälleen viikonloppu aikaa asetella kamerat mielekkäästi uudelleen, suunnitella tunnit ja jättää tilaa erilaisille vaihtoehdoille varautuen paikallaolijamäärien vaihteluun. Hiihtolomaan mennessä yksikään ryhmä ei ollut tavannut toisiaan niin, että kaikki olisivat olleet yhdessä samassa tilassa. Koska osa lapsista tuli luokkaan, palasivat myös maskit ja niiden myötä päänsärky.

Jouduin käymään syvällä opetustyön ytimessä, miettimään millä arvoilla tätä työtä teen. Kuinka jaan huomioni tasapuolisesti sekä paikalla oleville että ruudun takaa osallistuville? Kuinka siirrän kameraa luontevasti eri kulmaan, zoomaan sointujen marjamerkkeihin tai näppäileviin sormiin? Niin että intensiteetti säilyisi luokassa ja ruudun takana. On opettajan tehtävä luoda ryhmään ilmapiiri, jossa jokainen tuntee olevansa tervetullut ja omana itsenään osa kokonaisuutta.

Pitkän lähijakson ja kuuden viikon etäjakson ansiosta lapsilla oli paremmat valmiudet osallistua myös yhdistelmäopetukseen. He olivat jo ryhmäytyneet hyvin, saaneet yhteisiä kokemuksia ja muistoja syksyltä sekä tottuneet etäopetukseen ja sen mahdollisuuksiin.

Ruudulla oleville vilkuteltiin tunnin alussa ja kaikki saivat kertoa kuulumisensa. Lauluihin, leikkeihin ja soittamiseen osallistuttiin yhdessä, kuka missäkin. Loppupiiristä muodostuikin puolikaari, luokassa olevien kasvot ruutuun päin ja yhdessä toivoteltiin hyvää viikon jatkoa.

Iso lämmin kiitos vuoden sujuvuudesta kuuluu paitsi mahtaville muskarilaisille myös muskarilaisten vanhemmille ja tukijoukoille; aktiivisuudellanne ja sitoutumisellanne olette mahdollistaneet lastenne musiikkimatkan jatkumisen. Palautteenne on tuonut iloa, antanut voimaa ja muistuttanut tämän työn merkityksellisyydestä.

KUVA TERHI VARONEN

“Juuri tämän porukan takia ei sitten tuntunutkaan, että olisin ihan yksin tehnyt.”

Viestiryhmä samanhenkisten kollegoiden kanssa on osoittautunut vuoden aikana kullan arvoiseksi. Sieltä olemme saaneet käytännön neuvoja uuden tekniikan kesyttämiseen, ideoita, uskoa ja kannustusta oman rajallisuuden painaessa mieltä. Olemme jakaneet erilaiset rajoitukset ja käytänteet ympäri Suomea, turhautumisen, pettymykset, ahdistuksen, yksinäisyyden ja väsymyksen, mutta myös ilonhetket, onnistumiset, hullun huumorin ja toivon tulevasta.

Tässä ryhmässä jokainen on saanut sanoa miltä tuntuu, näiltä myötäeläjiltä on lainattu myös tämän jutun otsikot. Tiukka halaus teille tyypit. Tiedätte kyllä sitten, kun taas voi.

“Uusi on erilaista kunnes uuteen tutustuu…”, laulettiin oivaltavasti Soili Perkiön ja Elisa Seppäsen Zoom-koulutuksessa. Ja niinhän se on; matka on ollut pitkä, osin kivikkoinenkin, mutta vastapainoksi reppuun on kertynyt myös kollegiaalista jakamista, uusia taitoja ja oppimisen iloa.

Uskon että muskarilaiset ovat saaneet elämyksiä ja oivalluksia, yhdessä tekemisen kokemuksia ja musiikin riemua myös tänä ihmeellisenä vuotena. Kohtaamiset ovat olleet erilaisia, mutta yhtä tarpeellisia ja arvokkaita kuin aiemminkin. Toivon, että usko valoisampaan huomiseen jaksaa kantaa meidät taas muskariin, joka tuntuisi turvalliselta suvantokohdalta maailman myllerryksessä ja jossa lähellä oleminen, kosketus ja hymy ilman maskia olisi taas tavallista.

Kirjoittaja on varhaisiän musiikkikasvatuksen lehtori.

TEKSTI TARMO ANTTILA
KUVA TERHI VARONEN

Keski-Helsingin digiloikka!

Maaliskuussa 2020 koko Suomen musiikkioppilaitosskene yllätettiin, kun yläportaan jengiltä tuli käsky, että koko opetus nettiin N-Y-T NYT!

Alkoi massiivinen googlaus ja matskun etsiminen, että mites tämä fantastinen käsityöammatti nyt saadaan digivaltavirtaan. Oon aina ollut kiinnostunut kaikesta elektroniikkaan ja ennen kaikkea kaikenlaisia vempeleitä kohtaan. Olin tosi innoissani digiopetuksesta!

En tietenkään siinä mielessä, että siitä olisi edes kilpailemaan lähiopetuksen kanssa, vaan ennen kaikkea siitä, että mitä maailmassa on tarjolla ja vielä syvemmin siitä, että mitä asiasta voisi kehittää.

Pääajatuksena oli, että opettajillemme saataisiin mahdollisimman hyvät laitteet laadukkaan opettamisen mahdollistamiseksi.Vaikka tämä digiloikka oli synnytyksineen varsin kivulias ja stressaava kokemus koko opiston jengille, niin tästä tulee upeita asioita myös jäämään opiston työkalupakkiin. Varsinkin soiton tallennusta opetus- ja oppimisvälineenä voidaan käyttää entistä enemmän opetuksessa.

Oon rakentanut saliin uusia mahdollisuuksia taiteen tekemiseen. Sinne on tulossa täysi stream-mahdollisuus eli jos ei pääse paikalle diskoilemaan Turkkilaisia polkkia tai Star Warsia niin voi ottaa etänä fiiliksiä ja syödä popparit omalta sohvapöydältä ja heittää kaverille shout outeja chat-boksiin.

Nyt koko talo on täynnä erilaisia mikrofoneja ja kameroita, jolloin voidaan koska tahansa tehdä soittovideo! Josta oppilas voi kattoa omat jousituksensa tai hengityksensä kohdilleen tai vastaavasti maikka voi laittaa matkaan soittonäytteen että mikä olisi biisin johtoajatus.

Porukkaa koulutetaan käyttämään tätä uutta tekniikkaa. Tehdään videoita, levytyksiä ja striimejä. Näin ollen pääsee musiikkiopiston jengi halutessaan näyttämään maailmalle opiston meininkiä vaikka lyömällä some täyteen upeita Hakkaraisen sovituksia.

Huolimatta siitä, että oltiin uuden ja ehkä ahdistavankin asian äärellä, otettiin härkää sarvista ja kohdattiin se yhdessä.

Koko ajan on voinut kysyä kaverilta jeesiä ja vastaus on aina tullut. Pidetään sama meininki yllä ja rakennetaas jälleen kerran uskomatonta taidetta ja täräytetään opisto langoille.

Kirjoittaja on kontrabassonsoitonopettaja, muusikko, digivelho, jokapaikanhöylä, remonttireiska ja muskarilaisen isä.

Opetus- ja kulttuuriministeriön korona-avustuksilla vuodelle 2020 on päivitetty opiston laitteistoja

- opettajalla on oma kannettava tietokone, mikrofoni ja kuulokkeet
- luokissa on monitori, kaiuttimet, näppäimistö ja hiiri
- muskari- ja muhaluokissa on etäkokousvälineistö sekä suoratoistomahdollisuus
- Harjusalissa on seminaarivälineistö ja suoratoistomahdollisuus.
- Juhlasalissa voi tehdä ammattitason tallenteita ja suoratoistaa.
- Juhlasalissa on uusi esitysvalaistus ja useamman kameran toisto- tai tallentamismahdollisuus.

Taideoppilaitosten aikahorisontit

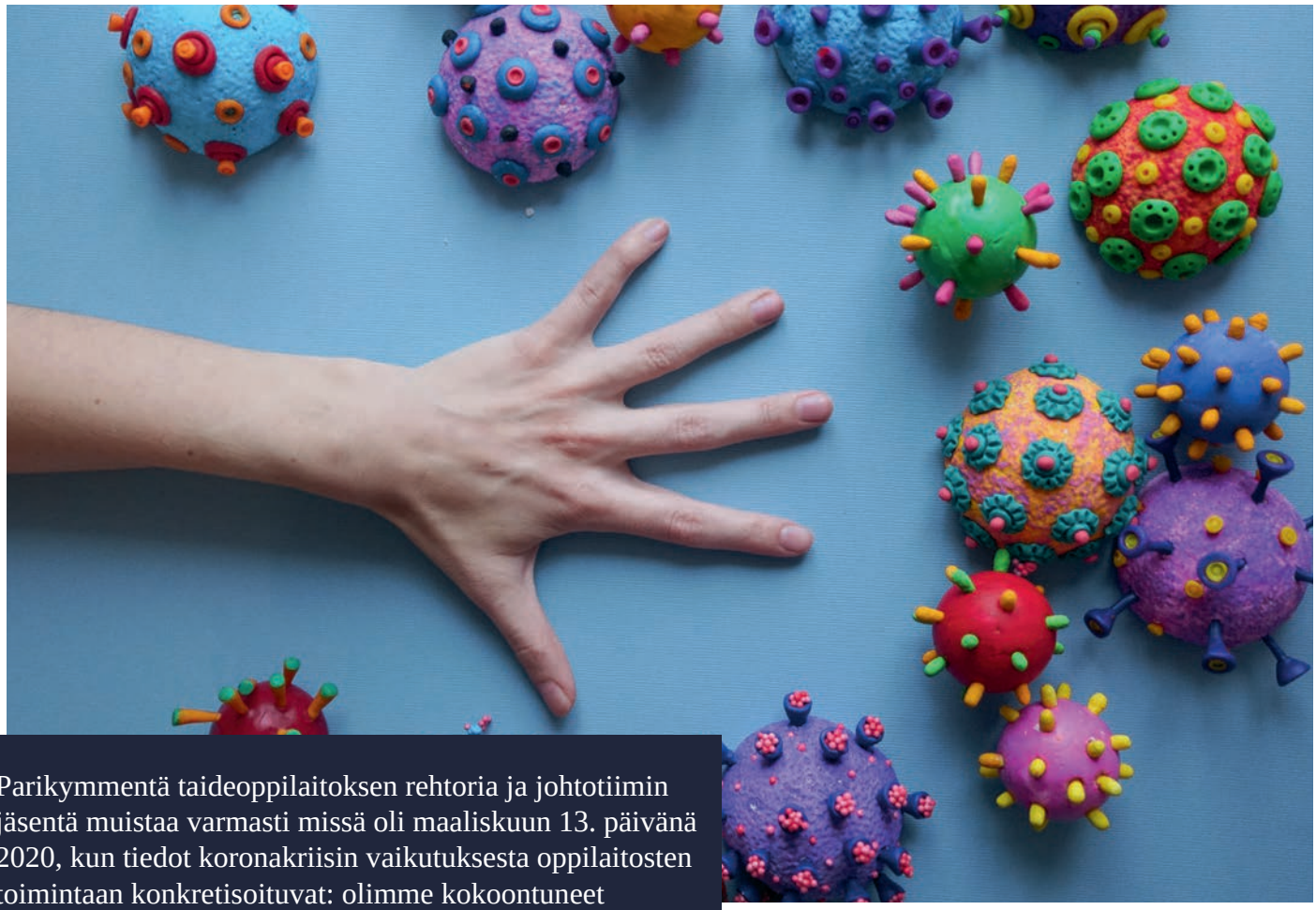

Parikymmentä taideoppilaitoksen rehtoria ja johtotiimin jäsentä muistaa varmasti missä oli maaliskuun 13. päivänä 2020, kun tiedot koronakriisin vaikutuksesta oppilaitosten toimintaan konkretisoituvat: olimme kokoontuneet Johtosävelet-täydennyskoulutuksen lähitapaamiseen.

TEKSTI LEENA UNKARI-VIRTANEN

Tarkoitus oli jatkaa tutkimusmatkaa taideoppilaitosten ja toimintakulttuurin systeemiseen johtamisen ja kehittämiseen. Matkareitti oli suunniteltu tarkasti ja siihen oli varustauduttu alustuksilla, yhteiskehittelyn työpajoilla ja tarinateatterin esityksillä.

Rehtori-tutkimusmatkailijat joutuivat kuitenkin aivan uudenlaiseen tilanteeseen. Jännitys ja epätietoisuus oli suuri: pitääkö toimia heti, mitä pitäisi tehdä, millä valtuutuksella voi toimia – esimerkiksi mitä seuraa, jos heti sulkee koko oppilaitoksen?

Rehtorilla tai vastuuopettajalla on kriisitilanteessa vastuu nopeasta ja oikein kohdennetusta reagoinnista. Samalla väärät toimet saattavat aiheuttaa isojakin oikeudellisia vastuita. Hämmennys oli yhteinen, eihän kukaan ollut kohdannut eikä edes kuvitellut vastaavaa tilannetta aikaisemmin.

Tilanne heitti meidät suoraan keskelle todellisuutta. Systeeminen ymmärrys ja johtamisajattelu rakentuvat tilannekuvaan perustuville valinnoille. Olisimme koulutuksessa kehitelleet case-esimerkin tilanteen hahmottamisen työkalujen kokeilemiseen, mutta tosielämän case lankesi meille suorastaan pysäyttävällä voimalla.

Tilannekuvaan liittyvät niin arkiset, näkyvät toimet kuin toiminnan pysyvät rakenteet ja taustalla olevat arvot, mielen mallit. Asiat saattavat olla kytkeytyneitä toisiinsa monimutkaisesti. Oikeiden ratkaisujen löytäminen edellyttää myös näiden kytkösten tunnistamista.

Tilannekuvaan liittyy myös toiminnan erilaiset aikahorisontit: mitä on tehtävä juuri nyt, mitä tavoitellaan tulevaisuudessa, ja millä tavoin nykyhetkestä voi edetä kohti hyvää tulevaisuutta.

Tilannekuvaa kirkastavia kysymyksiä:

Mikä on tilanne, jossa olemme?
Mitä meidän olisi tehtävä?
Miksi nämä asiat olisi tehtävä?
Mitkä ovat mahdollisia riskejä, joita tulee pitää silmällä?

Mitä tiedämme varmasti?
Mitä emme tiedä?
Mitä pitäisi tietää?
Mistä saamme tietoa ja miten opimme tietämään, mitä pitäisi tietää?

Ilman tietoa arjen toimista ja siihen sisältyvistä kytköksistä johtaminen tai oppilaitoksen strategia ei ulotu toiminnan arkeen eivätkä myöskään mahdolliset muutostarpeet toteudu. Eräs seuraus voi olla esimerkiksi oppilaitoksen virallisen puheen ja käytännön toiminnan luisuminen ns. kaksoissidosten tilaan, jossa puheen tasolla kuvataan yhtä, mutta käytännössä tehdään toista. Myös esimerkiksi odotukset ongelmien ratkaisemisesta saattavat johdon ja henkilöstön näkemyksissä erkaantua, jos yhteistä käsitystä tilannekuvasta ja aikahorisonteista ei ole.

Johtosävelet-koulutuksissa olemme jo muutaman vuoden ajan tutkineet yhdessä rehtoreiden ja vastuuopettajien kanssa miten systeemisellä, kytköksiin ja muutoksiin kohdistuvalla toiminnalla voidaan auttaa oppilaitoksia, rehtoreita ja henkilöstöä arvojen ja tavoitteiden mukaiseen toimintaan ja kaikkien osapuolten hyvinvointiin.

Tilannekuvan selvittäminen auttoi myös koronakriisin kynnyksellä. Kyseisenä perjantaina nykyhetken aikahorisontti oli epävakaa, suorastaan kaoottinen. Asetuimme kokoamaan tilannekuvaa

päivän mittaan karttuvan tiedon ja ohjeistuksen avulla.

Tuon kaaoksen keskelläkin pysyimme yhdessä näkemään tutun taidekasvatuksen horisontin, sen arvot ja tavoitteet, ja tekemään viisaita päätöksiä ja toimimaan tilannekuvan perusteella.

Opetus jatkui taideoppilaitoksissa sulkutoimista huolimatta, oppilaskato jäi odotettua pienemmäksi, ja monia hyviäkin uusia toimintamalleja löydettiin etäopetuksesta. Johtosävelet-koulutus ja yhteinen kehittämistyö jatkui etänä aivan yhtä intensiivisenä kuin olisi ollut lähitapaamisissakin.

Koulutuksen pohjalta kirjoitettuja artikkeleita voit lukea Muutosjohtajan tulevaisuustasku -julkaisusta sivustolla www.muutosjohtajat.metropolia.fi .

Leena Unkari-Virtanen on musiikin tohtori ja työnohjaaja. Hän toimii Metropolia Ammattikorkeakoulussa musiikin tutkinnon lehtorina ja on ollut mm. Opetushallituksen rahoittamien Johtosävelet- ja Säpe -täydennyskoulutusten vastuuopettaja vuodesta 2016.

Johtosävelet 2.0 -johtamiskoulutus

- Metropolia Ammattikorkeakoulun toteuttama
- Opetushallituksen rahoittama
- taideoppilaitosten johtajille
- rehtori Petri Aarnio on osallistunut koulutukseen vertaiskouluttajana
- Johtosävelet 3.0 koulutus alkaa keväällä 2022

https://muutosjohtajat.metropolia.fi
https://www.metropolia.fi/fi/opiskelu-metropoliassa/osaamisen-taydentminen/opetustoimen-henkilostokoulutus/johtosavelet-20

Palveleva jousisoitinliike Töölössä
toonika.fi

Soittimia aloittelijoille ja ammattilaisille.

Toonika Oy
soitinmyynti • huolto • restaurointi
Ruusulankatu 8, 00260 Helsinki

TOONIKA

”Kuten etätöissä, myös soittotunnilla toimiva tekniikka on tärkeää.”

Läheisyys ja etäisyys

TEKSTI: SAARA HACKLIN
KUVA: JONNE SAVOLAINEN

Meille vanhemmille lapsen musiikkiharrastus tarkoitti pitkään harjoitteluun kannustamista sekä jokaviikkoista keskustelua siitä, kumpi hakee lapsen tunnille, istuu odottamassa ja kuljettaa kotiin. Vielä ruokkii välipalalla ja viihdyttää mahdollisesti mukana seuraavaa pikkusisarusta.

Koronapandemia muutti viime vuoden keväällä kaiken. Soittotuntipäivien siirtymien suunnittelun (Pyörä vai julkiset? Eväät vai kahvila?) sijaan harrastus arkipäiväistyi. Kun tunti alkoi, lapsi siirtyi omaan huoneeseensa musisoimaan. Kodin tutussa ympäristössä lapsi kommunikoi etäyhteyden välityksellä opettajan kanssa, joka hänkin oli omassa kodissaan. Eristyksen keskellä tämä yhteys tuntui ihmeelliseltä ja tärkeältä. Oppilas ja opettaja olivat etäällä toisistaan, mutta silti lähempänä, koska kumpikin oli tutussa ympäristössään.

Laastari

Aina etäopetus ei kuitenkaan sujunut auvoisasti. Erään määritelmän mukaan ihminen huomaa työkalun vasta, kun se menee rikki. Etäopetuksessa tämä haaste tuli vastaan jo alkumetreillä: musiikkiharrastuksessa etäopetus ei koskaan ollut käteen sopiva vasara, vaan pikemminkin laastari, jolla paikattiin vuotavaa ämpäriä. Meillä tuo työkalu, eli tabletti, sysättiin kirjahyllyn rakoon, josta se putosi tasaisin väliajoin lattialle. Muistelen, miten ensimmäisillä soittotunneilla opettaja Heli Talvitie korjasi lapsen pään asentoa. Näkeekö etäyhteyden päästä, onko asento oikein? Ryhmätunnilla lapsi kohtaa toisia soittajia ja hänen identiteettinsä vahvistuu juuri tietyn instrumentin – meidän tapauksessamme poikkihuilun – soittajana. Virtuaalisena ryhmätunnista tuli melkoinen haaste, kun yhteydet pätkivät.

Ennen koronaa meille vanhemmille harrastus ilmeni konserttien ja esiintymisten kautta. Nyt konsertin sijaan saimme joulun alla nähtäväksemme videon. Ei ehkä täysin huono juttu, sillä sen saattoi jakaa myös pohjoisen mummille – elämystä arvostettiin! Harrastus oli meille huoltojoukoille myös odotushuoneessa oleskelua.
Opisto on oma pienoismaailmansa ja siellä pikkusisaruskin pääsi ihmettelemään, millaisia instrumentteja toiset oppilaat soittavat.

Takaisin luokkaan

Onneksi syksyllä päästiin takaisin lähiopetukseen, tosin sillä rajoituksella, ettei vanhempien haluttu jäävän odottelemaan musiikkiopiston tiloihin. Niinpä kokeilimme lapsen kanssa erilaisia vaihtoehtoja syödä eväitä tihkusateessa tai pyörävarastossa. Loppusyksystä etäopetus taas alkoi uudestaan ja opettajan ohjeiden kannustamina ymmärsimme, että soittotunnista huolehtivan vanhemman tärkein työ ei ole kehojen siirtäminen oikea-aikaisesti tilasta toiseen, vaan tietotekninen ja audiovisuaalinen osaaminen. Kuten etätöissä, myös soittotunnilla toimiva tekniikka on tärkeää. Äänellä on väliä. Tätä kirjoittaessa helmikuussa 2021 musiikkiopisto on taas siirtynyt lähiopetukseen. Pandemia kuitenkin kurittaa vielä maata eikä vanhempia haluta opistolle. Siispä taas mietitään kuumeisesti parasta tapaa siirtyä soittotunnille. Menomatkalla helmikuun ensimmäiselle tunnille lapsi kommentoi, että etäopetus oli kyllä siitä kivaa, kun saattoi vain tulla kotiin. Kuuntelen lumipyryssä lapsen pohdintaa ja myönnän, että etäopetus saa tästä pisteen. Mutta entä ne lähiopetuksen hyvät puolet? “No ainakin yhdessä soittaminen sujuu helpommin. Ja kiva nähdä muita.”

Uudet säännöt edellyttävät lapselta astetta itsenäisempää toimintaa ja aikuiselta luottamusta siihen, että lapsi pärjää. Soittotunnin jälkeen odottelen levottomana. Kello käy. Hermot pettävät ja hiivin maski kasvoilla kurkistamaan lasin takaa opiston aulaan. Vielä kolme huiluryhmäläistä jutustelee, puhdistaa instrumenttia ja pukeutuu. Peräännyn. Jutelkoot!

Kirjoittaja on taideteoreetikko ja musiikkiopistolaisen äiti.

TEKSTI ELLA ROSENLUND
KUVAT KALLION MUSIIKKIKOULU

Rytmi-hyrrä!

- Ja mitäs te haluaisitte soittaa? kysyy opettaja. - We Will Rock You, ilmoittavat oppilaat.

Ja siitä se alkaa. Aluksi taputellaan rytmiä jaloilla ja käsillä. Oppilailla ei ole lainkaan soittokokemusta ennen tätä, mutta silti he soittavat yhdessä bändinä. Opettaja on tehnyt heille sopivan sovituksen, josta soittotaidotonkin pääsee alkuun. Parin kuukauden treenin jälkeen päästään jo ensiesiintymiseen.

Tämä on Rytmihyrrä. Hanke, jossa bändisoittoa viedään ala-asteille. Toiminnan tarkoituksena on rikastaa koulujen taideopetusta ja tarjota mielekästä vapaa-ajan toimintaa yhä useammalle lapselle. Bändiharjoitukset pidetään heti koulutuntien päätyttyä. Toiminnan järjestää Kallion musiikkikoulu.

Rytmihyrrä yrittää tavoittaa kaikki soittamaan haluavat, erityisesti maahanmuuttajaperheiden lapset. Opettajat ovat musiikin ammattilaisia ja päteviä pedagogeja. Osallistumismaksu on kaupungin tuen ansiosta alhainen.

Bändit muodostetaan ikäryhmittäin. Viikoittaisissa harjoituksissa lapset pääsevät jyvälle eri instrumenttien alkeista, yhteishenki vahvistuu ja yhteissoittokin alkaa sujua.

Bändissä soitetaan lasten itse valitsemia kappaleita. Yhdessä valitun kappaleen harjoitteleminen ja esiintymiset ovat hienoja, merkittäviä kokemuksia lapselle. Luokasta raikaakin vaihtelevasti säveliä populaarimusiikista pelimusiikkiin, rapmusiikista hevimetalliin ja rockiin. Osa bändeistä haluaa jopa säveltää ja sanoittaa musiikkinsa alusta asti itse.

Rytmihyrrä-bändit pääsevät esiintymään halutessaan ainakin kerran lukukaudessa, ja jos innostusta riittää niin useamminkin. Keikkoja on järjestetty nuorisotaloilla ympäri Helsinkiä sekä koulun omissa tapahtumissa.

Kallion musiikkikoulu

- ”Meillä jokainen saa soittaa ja laulaa”
- muskaria, laulun- ja soitonopetusta kaikenikäisille, myös aikuisille
- ei pääsykokeita, opetukseen pääsee ilmoittautumisjärjestyksessä
- yhteistyötä mm. irakilaisten muusikoiden kanssa

Bändisoitto tarjoaa koululaiselle uusia ystäviä, kuulluksi tulemisen mahdollisuuden ja onnistumisen elämyksiä. Monelle Rytmihyrrä-bändi on ainoa harrastus. Useimmilla ei ole omia soittimia kotonaan, mutta innokkaimmat musikantit harjoittelevat musiikkiluokassa välitunneilla ja koulupäivän jälkeen. Bänditunnilla viikon odotus jälleen palkitaan ja kun soittaminen alkaa, riemu on käsin kosketeltavissa.

Musiikkiharrastus lisää lasten hyvinvointia ja sosiaalista kanssakäymistä. Jokaisella lapsella pitäisikin olla oikeus musiikin harrastamiseen ja ammattitaitoiseen ohjaukseen.
Yhdelle harrastus toimii mukavana ajanvietteenä yhden lukukauden, toinen jatkaa bändistä yksilötunneille musiikkiopistoon lempisoittimen löydettyään.
Rytmihyrrä-bändi tarjoaa kaikille mahdollisuuden iloita musiikista itse soittaen ja tuo musiikin harrastamisen lähemmäs yhä useamman perheen arkea.

Kirjoittaja on Kallion musiikkikoulun opettaja, joka toimii Rytmihyrrä-hankkeen bändiohjaajana.

Rytmihyrrä

- Kallion musiikkikoulun bändihanke
- Helsingin kaupunki rahoittaa bändiohjausta oppilaille omilla kouluillaan.
- Tutustutaan bändisoittimiin.
- Opitaan yhteissoittoa kannustavassa ja innostavassa ilmapiirissä.
- Esiintymään pääsee mahdollisimman pian harrastuksen alettua.
- Opetusta tarjotaan sadalle ala-asteen oppilaalle.
- Erityisesti oppilaille, jotka eivät ole vielä mukana taiteen perusopetuksessa.
- Osallistujista on maahanmuuttajalapsia noin 20 %.
- monelle ainoa harrastus

Anna soida – ja tartu uutuuskokoelmiin!

Jääskeläinen, Kantala, Sarmanto-Neuvonen:
ANNA SOIDA! - pianokoulu aikuisille
Aikuisten pianokoulu on jälleen täällä – nyt uudistettuna laitoksena. Tämä on opas sinulle, joka haluat aloittaa soittamisen tai virkistää vanhoja taitojasi! *Tvåspråkig utgåva. 34,90*

Marjukka Eskelinen, Saara-Maija Strandman:
Lasten lied 2
Innostavaa ohjelmistoa nuorille laulajille ja pianisteille eri maista ja kulttuureista. Alkuperäisten tekstien lisäksi mukana myös käännökset suomeksi ja englanniksi, laaja johdanto ja ääntämisopas. *55,60*

Jussipekka Rannanmäki:
The Guitar ABC
Pienille kitaransoiton vasta-alkajille tarkoitettu opas, jonka materiaali soveltuu myös ryhmäopetukseen. Kirjaan sisältyy opettajan opas. *42,80*

Toiveohjelmistoa pianolle 2
Tästä uutuuskokoelmasta löydät suosikkikappaleesi, ja samalla pääset eroon pianon päälle kerääntyneistä kopioista! Säveltäjänimiä ovat mm. Schubert, Chopin, Debussy ja Prokofjev – sekä Clara Schumann, Lili Boulanger ja Amy Beach. *24,90*

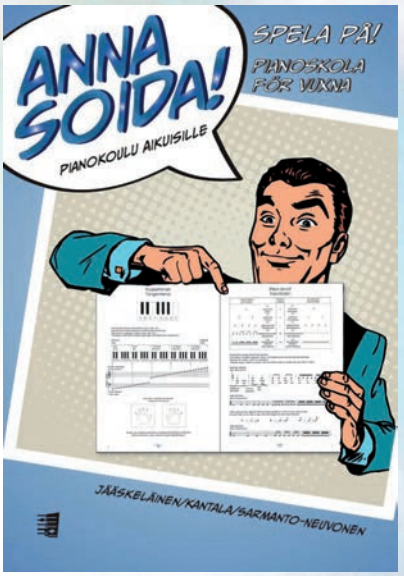

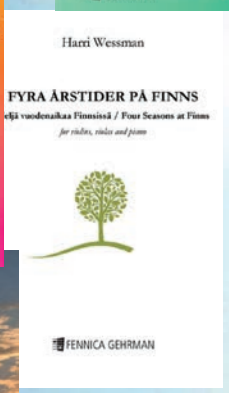

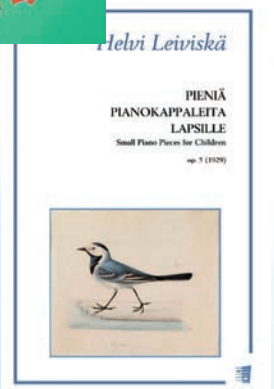

Muista myös nämä:

Elomaa, Kantanen: Yhdessä pianolla
Uutta yhteissoitto-ohjelmistoa pikku pianistien ryhmäopetukseen. Mukana myös lisämateriaalia, mm. kortit. 36,90

Maryan Balkwill: Repertoire for Cello
Kahdeksan ohjelmistovihkon kokonaisuus, joka tarjoaa soitettavaa kaikille sellisteille opetusmetodista riippumatta. 10,60-12,50

Sami Juntunen: Maailman ympäri 30 biisissä
Hauskoja etnosävyisiä pianokappaleita. 34,50

Heino Kaski: Pianoteoksia
Kasken rakastetuimmat teokset, mm. Yö meren rannalla ja 31 muuta pianokappaletta komeana kokoelmana. 32,90

Harri Wessman: Fyra årstider på Finns
Iloista kamarimusiikkia viuluille, alttoviuluille ja pianolle. Kumpaakin jousisoitinstemmaa voi soittaa unisonossa. 41,10

Helvi Leiviskä: Pieniä pianokappaleita lapsille
Uusintapainos Leiviskän pikkukappaleiden kokoelmasta. 10,20

ostinato
nuottikauppa • sheet music shop
Mannerheimintie 13a B • 00100 Helsinki
puh. 020 707 0443 • ostinato@ostinato.fi
www.ostinato.fi

FENNICA GEHRMAN

ENSI LUKUVUONNA

KESKI-HELSINGIN MUSIIKKIOPISTO

KUVA MAARIT KYTÖHARJU

ÄÄNENI ÄÄRELLE
on Suomen säveltäjien hanke, joka tarjoaa Keski-Helsingin musiikkiopiston vierailevaksi säveltäjäksi Perttu Haapasen. Tutustuminen alkaa Erno Aalto-Urantowkan muhatunneilla heti koronan salliessa ja mukaan tulee myös opiston sävellysopettaja Pasi Lyytikäinen. Perttu Haapasen opastuksella on mahdollisuus tutustua sävellyksen saloihin pienryhmä- tai yksilöopetuksessa syksyn aikana. Tähtäimenä on sävellyskonsertti ja osa syntyneistä teoksista esitetään myös valtakunnallisilla musiikkikasvatuspäivillä perjantaina 19.11. Tampereella.

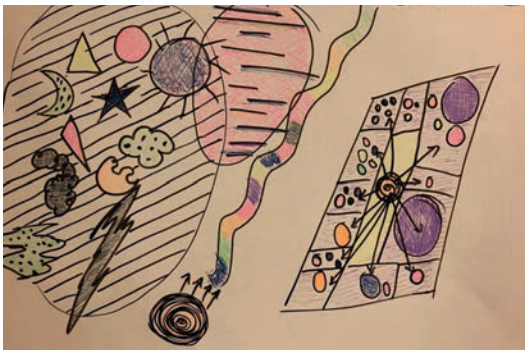

UNELMIEN SOITONOPETUSTA
on Opetushallituksen rahoittama kehittämishanke, johon osallistuvat Keski-Helsingin musiikkiopisto, Kallion musiikkikoulu ja Resonaari. Hankkeen avulla on järjestetty kaksi henkilöstökoulutusta, joiden aiheina olivat “Vuorovaikutus opetustilanteessa – Näkökulmia oppijalähtöiseen musiikkikasvatukseen” ja “Keinoja saavutettavuuden ratkaisemiseen” Kouluttajina tilaisuuksissa ovat olleet Laura Huhtinen-Hildén, Karrar Khaleel, Ali Murad, Miika Niemelä ja Päivi Rechard. Hanketta jatketaan opekaveritoiminnalla ja matalan kynnyksen toiminnalla koronan sallimissa puitteissa. Tarkoituksena on toteuttaa Reilun soiton päivä marraskuussa ja Karhupuiston kekkerit toukokuussa.

KUVA ANNE HÄMÄLÄINEN

MIX ENSEMBLE
on arabialaisen musiikin yhtye, joka kootaan Keski-Helsingin musiikkiopiston, Kallion musiikkikoulun ja Resonaarin soittajista. Yhtyettä ohjaavat Sanna Salmenkallio ja Ali Saad. Yhtyeen harjoitukset alkavat syyskuussa ja ne pidetään lauantaisin opiston salissa. Yhtye esintyy mm. Reilun soiton päivänä lauantaina 27.11. Helsingissä, valtakunnallisilla musiikkikasvatuspäivillä 16.11. Tampereellla sekä oppilaitosten joulukonserteissa.

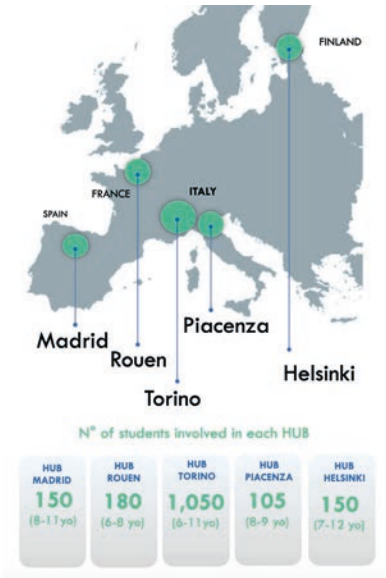

MOVEMENT
on Erasmus-hanke, johon Keski-Helsingin musiikkiopisto osallistuu. Hanketta koordinoidaan Italiasta. Muut kumppanit Suomen lisäksi tulevat Espanjasta ja Ranskasta. Hankkeen avulla tiivistetään yhteistoimintaa Aleksis Kiven, Kalasataman ja Vallilan koulujen kanssa järjestämällä yhteismusisointia. Hankkeeseen osallistuu noin 1 600 koululaista, 55 opettajaa ja 30 musiikinopettajaa Euroopasta.

PULMA KULMA

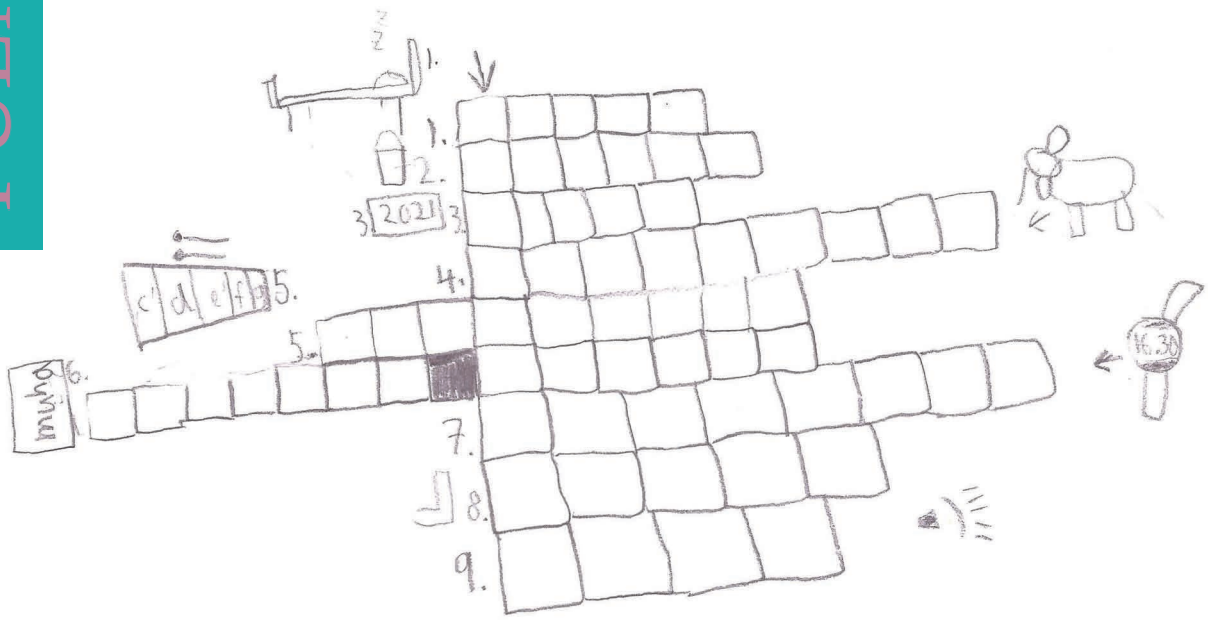

Minkä sanan löysit? _____

Reino. N

Jaa Viiville ja Bobille oikeat tavarat

Kaisa Kehvola

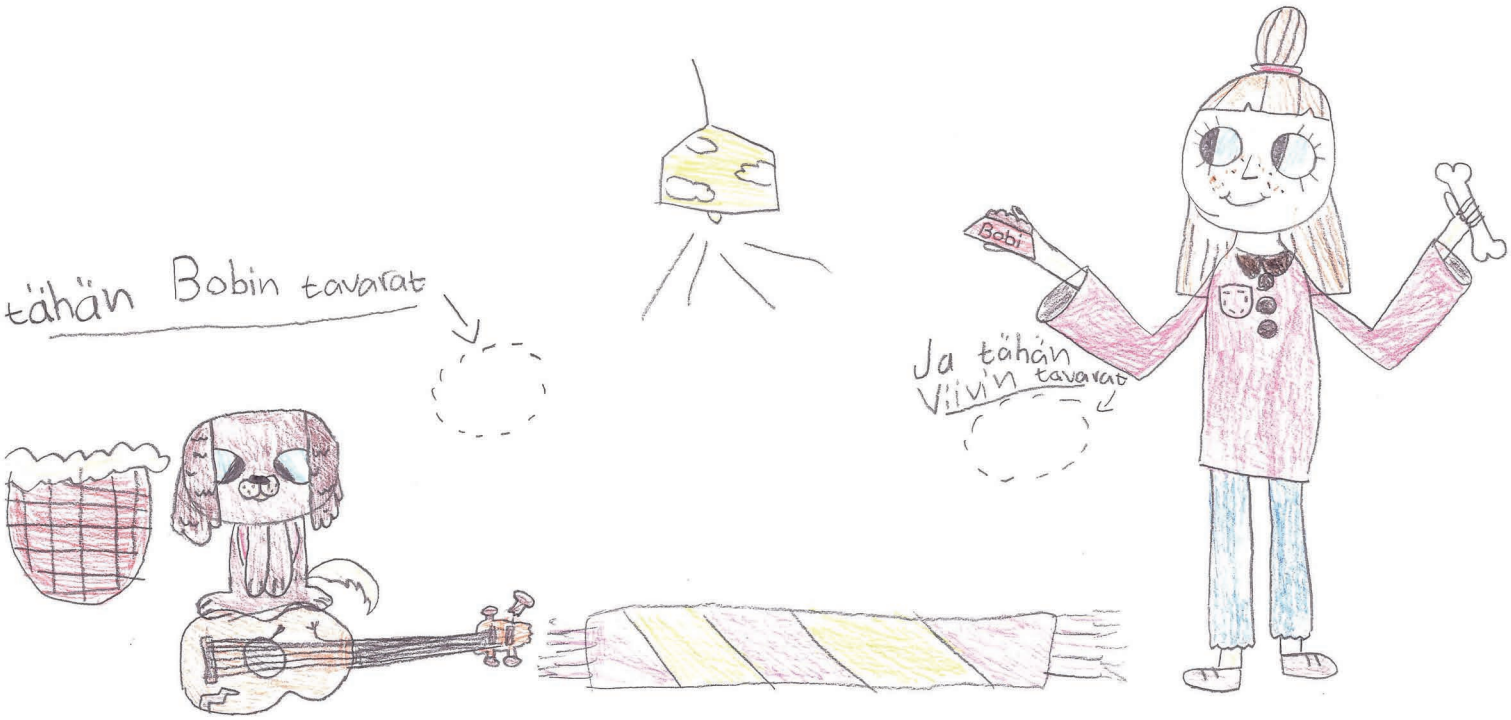

Mukaan musiikkiin!

Soitinoppilaaksi:
Ilmoittautuminen oppilasvalintoihin 1.–30.4.
khmusiikki.eepos.fi

Lisätiedot verkkosivultamme:
khmusiikki.fi/oppilaaksi

Meillä voit opiskella:
viulu, alttoviulu, sello, kontrabasso, huilu, klarinetti, oboe, fagotti, saksofoni, trumpetti, puhallinvalmennus, piano, harmonikka, kitara, poplaulu, sävellys

Lauluryhmät:
Tinttaralla-kuoro 6–9 -vuotiaille
Okariina-kuoro 10–14 -vuotiaille
Poplauluryhmä 14–25 -vuotiaille

Muskarit

0–5 -vuotiaiden musiikkileikkiryhmät
5–6 -vuotiaiden musiikkileikki-kanteleryhmät
5–6 -vuotiaiden rytmiikkaryhmä
6–8 -vuotiaiden soittoniekkaryhmät
6–8 -vuotiaiden ukuleleryhmä

Uusien muskarilaisten ilmoittautuminen 1.5. alkaen: **khmusiikki.eepos.fi**

KHMO-PERHEET!

Jatkoilmoittuminen lukuvuodelle 2021-2022 1.–30.4. 2021 Eepoksessa omilla tunnuksilla.

Muista päivittää myös yhteystietosi!

KESKI-HELSINGIN MUSIIKKIOPISTO
Elämys, oivallus, ilo!

www.khmusiikki.fi

KUVAT VEIKKO SOMERPURO

KESÄMUSISOINTIA PÄIVÖLÄSSÄ

Tule mukaan Päivölän opiston musiikkileirille Valkeakoskelle 25.–31.7.2021. Luvassa mukavaa musisointia ja iloista leirielämää!

Soittimet: viulu, alttoviulu, sello, kontrabasso, kitara ja piano.

Perusleirihinta: 495 €
(soittotunti 30 min/päivä + yhteissoitto ja säestys. Hintaan sisältyy täysihoito).

Ilmoittautuminen: 1.-30.4.2021 Päivölän www-sivujen kautta
Huom! Koronatilanteen takia leirillä on tänä vuonna rajattu osallistujamäärä. Ilmoittaudu siis nopeasti!

Tiedustelut leirin sisällöstä: Sari Norja, leirin johtaja
puh. 050 555 3585, sari.norja@khmusiikki.fi

Muut lisätiedot, hinnat ja ilmoittautumiset: **www.paivola.fi**

PÄIVÖLÄ

LUOTETTAVIA SOITINKULJETUKSIA KAHDEN VUOSIKYMMENEN KOKEMUKSELLA.

PIANORAHTI.FI

PIANORAHTI OY
MIKA JALONEN
P. 0400 877 416
PIANORAHTI@PIANORAHTI.FI

Virittäjä Matti Kyllönen
0400 666 635

Leo Clean Oy
Vattuniemenkatu 5,
00210 Helsinki
p. 010-5251360
asiakaspalvelu@leoclean.fi

KONSERTTIKESKUS

Konserttikeskus on Suomen merkittävin koulu- ja päiväkotikonserttien järjestäjä. Toteutamme vuosittain 1200–1700 konserttia ja musiikkityöpajaa eri puolilla Suomea. Toimintamme tarkoituksena on tuoda korkeatasoista elävää musiikkia keskelle päiväkotien ja koulujen arjen aherrusta. Toimintaamme tukevat opetus- ja kulttuuriministeriö sekä Musiikin edistämissäätiö (MES).
Tutustu ohjelmistoomme nettisivuillamme.

www.KONSERTTIKESKUS.FI

"In order to make delicious food, you must eat delicious food." - Jiro Ono, Michelin-kokki

95 vuotias Jiro Ono on maailman vanhin Michelin-kokki. Hänen 10-paikkainen ravintolansa Tokiossa on saanut täydet kolme Michelin tähteä. Jiron mukaan hyvän kokin tärkein ominaisuus on makuaisti, jota tulee harjoittaa syömällä hyvää ruokaa.

Me Audiomaniassa uskomme, että sama pätee myös musiikin soittamiseen. Kauppiaamme Mitro onkin soittanut yli 30 vuotta trumpettia, Sami on pianon ja basson soiton lisäksi suunnittelut kaiuttimia 20 vuotta kuuntelulähtöisesti.

Hyvä musiikkilaitteisto on livekonsertin jälkeen paras vaihtoehto musiikin kuulemiseen kuten soittajat ovat sen esittäneet, aitona ja puhtaana.

Audiomaniasta löydät laadukkaat, kaikkiin tarpeisiin ja budjetteihin sopivat musiikkilaitteet.

AUDIOMANIA

Messeniuksenkatu 5
00250 Helsinki
+358 40 760 1247
www.audiomania.fi
info@audiomania.fi

TULE OSAKSI MONIPUOLISTA MUSIIKIN AMMATTILAISTEN JOUKKOA UUDISTAMAAN SOTILASMUSIIKIN PERINTEITÄ.

SUORITA VARUSMIESPALVELUS

PUOLUSTUSVOIMIEN VARUSMIESSOITTOKUNNASSA

- KOE ELÄMÄSI UNOHTUMATTOMIN AIKA JA SAA ELÄMÄN MITTAISET YSTÄVYYSSUHTEET!

INFOA PALVELUKSESTA SOITTAJANA, TEKNIKKONA TAI VIESTINNÄSSÄ SOTILASMUSIIKKIALALLA:

SOTILASMUSIIKKI.FI/VARUSMIEHEKSI-SOITTOKUNTAAN

HAKU 31.12. SAAKKA, VALINTAKOKEET HUHTIKUUSSA,
PALVELUKSEEN ASTUTAAN TAMMIKUUSSA.

Puolustusvoimat
sotilasmusiikki.fi